

דפייגור

יום ו', כ"א באב תשפ"א, 30.7.2021, גיליון מס' 5006

חייוך של נאום וחלום על שלום

3. בחירת פרויקטור לבלוקונים

נרשמו ארבעה מועמדים מהקיבוץ. מתוכם נבחר נחן לזר.

ישיבה מיום 11.7.2021

1. בקשה לחופש מיוחד

גלי הלפרן מבקשת חופש מיוחד החל מ-1.9.21. הבקשה אושרה, חופש למשך שנה.

2. צוות קרקע לנפטרים חיצוניים

מוזמנים: רוחליה סגל, מודי למדן, צילה פז - ועדת אבלות. בשנים האחרונות יש קושי באיתור צוות קרקע, בעיקר לנפטרים חיצוניים.

יגור מחויבת במתן שירותי קבורה תמורת העברת דמי הקבורה ליגור.

יש חוסר נעימות לפנות לחברים, שאין להם שום קשר לנפטר או לבני משפחתו.

הוועדה מציעה לארגן צוות קבוע ולשלם שכר עבור הקבורה.

לחברי הקיבוץ יש לנו מחויבות כקהילה ולכן לא יהיה תשלום.

התשלום המוצע - 200 ש"ח ללוויה פטור ממס.

הבקשה אושרה.

3. שמות רחובות ביגור

מוזמן: רמי זלינגר.

המטרה להטמיע את מערכת השמות של הרחובות ביגור. הכנת תשתית לתאגיד דיור/שיוך. לאחרונה נוספו שכונות ביגור (משתלה, גן ירוק, בלוקונים) ויש לתת שמות לרחובות ומספרי בתים. כל הרחובות עד לפני 10 שנים קיבלו אישור של משרד הפנים. כל מי שמוציא ת.ז./דרכון חייב כתובת.

מערכות בענן - google map, waze, opentreetmap, strava. הצעות להחלטה:

א. ועדת תכנון אחראית על שמות הרחובות, על מספרי הבתים ועל פרסומם.

ב. דוחות הניתנים מהקיבוץ יכללו כתובת - מים, חשמל, גז, תקציבים, משי"א, ספר טלפונים.

ג. חוזים יכללו כתובת (השכרות שונות).

ד. תתלה מפה מעודכנת בחדר האוכל.

ה. תצורף כתובת באתר ליד מספר טלפון.

ו. יעשה שילוט פיזי של יגור - לקראת שנת ה-100.

המזכירות מקבלת את הצעתו של רמי.

עדכון המערכת ייעשה במזכירות הטכנית במערכת האוכלוסייה. האתר שרמי פיתח יועלה לאתר יגור ויופץ לחברים.

3. סיכום ינואר-מאי 2021

מוזמנים: אופיר צירלין, יוסי בקר, ירון שמיר.

מקורות - כ-340 אלף ש"ח מתחת לתוכנית -

עסקי יגור - 550 אלף ש"ח נמוך מהתוכנית לסוף חודש מאי:

נדל"ן - פער מהכנסות שכ"ד טופולסקי (לא צפוי להיכנס שוכר

ישיבה מיום 4.7.2021

1. איחוד כלבו מרכזית במתחם מחסן התאים

מוזמנים: אופיר צירלין, איריס בירמן.

בהמשך להצגה הקודמת נעשתה עבודה נוספת על התוכנית לאיחוד המוסדות.

הוכנה תוכנית מעודכנת לחנות בהתאם לנתוני הצריכה.

האומדן למהלך - 1.9 מיליון ש"ח, כולל בצ"מ. פיתוח השטח והסביבה (כחצי מיליון ש"ח).

כוח אדם - סה"כ 9 משרות (בחישוב נלקחו בחשבון 10 משרות). היום - 13.5 משרות.

החזר של ההשקעה תוך 5 שנים, ללא עליית מחירים.

כל הבדיקות נערכו בידי אנשי מקצוע בתחום. נלקח בחשבון צמצום ענף הבגד. מתבקש להכין חישוב של תקציב ההשקעות שייצא השנה ולראות אם יש מקור לכך. בכל מקרה, אפשר לאשר עקרונית ולבצע לפי תקציב. יש להיזהר מלקיחת הלוואות למימון הפרויקט. עלתה שוב לדיון חלופת איחוד בכלבו, אך היא לא תעלה הרבה פחות בגלל עלויות גבוהות של הסדרת התנועה וכן צמצום ניכר בסל המוצרים ופגיעה בחוויית השירות. איחוד המוסדות יישפר את חוויית הקנייה, יספק שירות טוב לחברים במקום אחד, יגרום ליעול הרכש ולחיסכון תפעולי (צמצום משרות כפולות). מדובר בהשקעה שתחזק את הקהילה ותיצור מרכז שוקק חיים (חדר אוכל-מועדון-בית בר יהודה-כלבולית), מעין כיכר העיר. העמדת המתחם להשכרה לגורמים חיצוניים עשויה לפגוע במרקם החיים הקהילתי ביגור.

סוכם, להביא לקריאה ראשונה באסיפה, כשהמקור התקציבי ייבחן בהמשך. ההצגה תכלול את כל עבודת הצוות וסקירה של החלופות השונות שנבחנו.

2. עבודת בני נוער

מוזמנת: ארנה זוארץ.

בשבועות האחרונים מתקיימים דיונים על עבודת הנוער ביגור ושינוי תמהיל השעות (תרומה לקהילה, עבודת חובה ועבודה בשכר). תהליכים שעוברים על הקהילה לא פוסחים גם על הנוער.

יש קושי בגיוס הנוער לעבודה ונדרשת חשיבה מחדש על התחום. עלו דרישות שונות כגון קבלת התמורה לעבודה לא רק בסוף י"ב, לאפשר עבודה בשכר לא רק לטיול י"ב ולמסע לפולין.

כיתות חי-ט' - עבודה בשכר רק בקיץ.

כיתות יי-י"ב - לאורך כל השנה.

הוגדרו מחדש שעות תרומה, שעות חובה ושעות עבודה בשכר.

מערכת החינוך תמשיך להיות גורם מתווך עם הענפים ביגור.

נדרש שיפור המודעות בקרב הענפים לעבודת הנוער.

פעילות התרומה לקהילה - חובה, כתנאי לעבודה בשכר.

התשלום והעבודה - לפי חוק נוער. התגמול יועבר לתקציב ההורים.

נדרש מפגש עם מנהלי הענפים בהשתתפות עו"ד גיורא מיכאלי להסברת החשיבות, החוק והסיכונים בהעסקת נוער.

עלתה סוגיית עבודת ערב לילה וסופ"ש - צריך לבדוק בחוק.

אסור לעבוד על חשבון לימודים, ויש לוודא שלא נוצר ניצול.

המתווה החדש אושר בהנהלת החינוך הציבורית ובמזכירות.

צריכה ושירותים - 18% ניצול מתוך התוכנית השנתית.
 בניין ותשתיות - 49% ניצול מתוך התוכנית השנתית, כולל תקציב
 פיתוח שצריך לעבור למועצה, כלומר הניצול נמוך יותר.
 ממ"דים + בנייה חדשה - 69% ניצול מתוך התוכנית השנתית.

4. ערעור על מכרז דירות

מוזמנים: **אלכסנדר קייזר (ועדת דירות)**.
 הוגש ערעור על מכרז הדירות הנוכחי הקשור לסוגיית הגרושים-
 גרושות. על פי הערעור, לנייל ותק גבוה וחלקם כבר יצאו מדירת
 הקבע, ולכן הם נכנסים בתור לפני משפחות עם ילדים. לא הוגן
 על דעת מגישי הערעור ומצריך תיקון.
 ההצעה - מי שניכנס לדירת קבע ויצא ממנה/התגרש - מיצה את
 זכויותיו לדירת קבע.
 אפשרות אחרת - לנקות מהוותק את תקופת המגורים בדירת
 קבע לצורך מכרזים.
 נוהל הגרושים אושר באסיפה ולכן למזכירות אין סמכות לחרוג
 ממנו, מה גם שלחלק מהגרושים יש משפחה בפרק ב'.
 כל שינוי עכשיו לא ישפיע על המכרז הנוכחי.
 עלתה שאלה, למה להעניש את הגרושים ולהפלות אותם? מה גם
 שלפי החלטות יגור, מי שיצא מדירת קבע, לא יכול לבנות דירת
 קבע חדשה.
 הוצע למערער לנסח סעיף חדש לעדכון הנוהל, להיפגש עם ועדת
 דירות ולנסות לשנות את הנוהל.
 התקיים דיון. המזכירות לא יכולה לחרוג מנוהל גרושים-גרושות
 שאושר באסיפה.
 ממליצים למערער להביא הצעה לשינוי הנוהל לוועדת דירות.

חלופי בשנה זו, יקוזז מעט בהמשך השנה ע"י השכרת חללים
 נוספים.

רפת - ביצוע נמוך מהתוכנית בחודשים ינואר-מאי. הפער צפוי
 להיסגר בחודשי הקיץ בעקבות עליית מחיר המטרה.
 הכנסות סל שירותים מהמועצה - מעל התוכנית בכ-180 אלף
 ש"ח.

הכנסות ממיסים (מס הכנסה פנימי, מס קהילה, מס איזון) -
 ביצוע מקביל לתוכנית עם פער חיובי קטן.

שימושים - כ-160 אלף ש"ח גבוה מהתוכנית.

צריכה ושירותים:

ענף המזון - פער של 220 אלף ש"ח מעל התוכנית - בטיפול של
 שושן.

בניין - פער כללי של 350 אלף ש"ח מעל התוכנית שנגרר מרבעון
 ראשון. הרבעון השני - לפי התוכנית.

קהילה - סה"כ שימושי ענפי הקהילה נמוכים מהתוכנית
 בכ-120 אלף ש"ח - חיסכון בעלויות חינוך בתחילת השנה עקב
 סגר הקורונה, הוצאות תרבות נמוכות מהמתוכנן בחצי השנה
 הראשונה, עלייה מסויימת בהוצאות בריאות ורווחה לעומת
 התוכנית.

הנהלה וכלליות - הוצאות נמוכות מהתוכנית בכ-75 אלף ש"ח.

זרבה בתקציב לתקופה של 5 חודשים - 410 אלף ש"ח.

שורה תחתונה - פער שלילי של כ-90 אלף ש"ח לעומת התוכנית
 לתקופה של ינואר-מאי.

השקעות

עסקי יגור - 110% ניצול מתוך התוכנית השנתית.

קהילה - 37% ניצול מתוך התוכנית השנתית.

הצעה למודל עבודת נוער מעודכן

הרציונל: קיבוץ יגור ומערכת החינוך החברתי רואים חשיבות רבה בעבודה כערך חינוכי, להכנת הנוער מגיל צעיר לחיים בוגרים של
 עצמאות, אחריות, מוסר עבודה וקשר לקהילה. לאור השינויים העובדים על החברה הישראלית ועל יגור כקהילה, יש לעדכן גם את
 מודל העבודה של בני הנוער. בצד המשך עבודת החובה ללא שכר, המוגדרת כתרומה לקהילה, יוכנס גם מרכיב של עבודה בשכר אותו
 יקבלו בני הנוער בתמורה לעבודתם.

מספר נקודות חשובות לקשורות לעבודת הנוער/ות ביגור מנחות אותנו:

- מערכת החינוך תמשיך להוות גורם מתווך בין ענפי הקיבוץ והנוער תוך הקפדה על שילובם של כל בני הנוער במערך העבודה.
- תעשה עבודה מול מנהלי הענפים להעלאת המודעות לחשיבות הנושא, מתוך מטרה לשלב את בני הנוער בצורה מיטבית.
- נער שלא ישתלב בפעילויות התרומה לקהילה ולא יעמוד בשעות המחוייבות שאינן בשכר, לא יוכל להשתלב בפעילויות חיצוניות
 של מערכת החינוך החברתי.
- התשלום על שעות העבודה יהיה בהתאם לחוק עבודת נוער.
- התגמול בגין עבודת הנוער יועבר לתקציב ההורים.

פירוט:

פעילויות שהן בגדר תרומה לקהילה:

השתתפות בטכס יום הזיכרון, השתלבות באירועים תרבותיים קהילתיים, עזרה בהכנת סדר פסח, נקיין בית הקברות ופעילויות נוספות
 שיוגדרו מעת לעת.

שעות מחוייבות שאינן בשכר:

במהלך שנת הלימודים - 40 שעות.

במהלך חופשת פסח - 4 ימים (כיתות ח'-ט' - 4 שעות עבודה, כיתות י'-י"ב - 6 שעות עבודה).

במהלך חופשת הקיץ - 10 ימים (כיתות ח'-ט' - 4 שעות עבודה, כיתות י'-י"ב - 6 שעות עבודה).

שעות בשכר:

התשלום בגין יעשה בהתאם לחוק עבודת נוער: בכיתות ח'-ט' תתאפשר עבודה בשכר בחופשות בלבד.

אחריות הדיווח על שעות העבודה היא על הנוער בהתאם לנהוג בקיבוץ. התשלום יועבר לתקציב ההורים.

1. שינוי ארגוני (דיון ראשון)

רמי זלינגר: אנחנו מביאים להצבעה שלושה סעיפים:

1. שינוי מבנה אגש"ח אחי"ג

כך שהחברים יהיו כלל חברי יגור. היום באגודה שני חברים, נציג יגור ונציג אגש"ח "אחוה". ההמלצה היא שבמקום נציג יגור אחד, כל חברי יגור יהיו חברים.

2. סגירת "אחוה"

חוות הדעת של עו"ד גיורא מיכאלי היא שהמהלכים למעלה מותנים בשיוך נכסים ביגור. הפיכת חברי יגור לחברי אחי"ג ניתנת לפרש כחלוקת נכסי יגור בין החברים ולכן כ"שיוך נכסים". לאור זאת, עליה להיות מותנית בהחלטה עקרונית של יגור על שיוך נכסים. בנוסף, יידרש אישור מרשם האגודות וברור במס הכנסה לגבי תשלום מס. ההמלצה הזאת, איפה, תחכה עד שהדברים למעלה יתבררו ותתקבל החלטת שיוך אם וכאשר.

3. מבנה ארגוני יגור

הצעה א: שלושה גופים עיקריים - "ועד הנהלה" (תכנון לטווח ארוך והקשר בין יגור והתאגידים), מתחתיו "הנהלת קהילה" ו"הנהלה כלכלית (הנהלת אחי"ג)".

הצעה ב: שני גופים עיקריים - "הנהלת אחי"ג ו- "ועד הנהלה", וגוף מתאם ביניהם, לא סטטורי, הכולל את יו"ר אחי"ג ויו"ר ועד הנהלה, מנהל מש"א, והגזבר. הוא גם יהיה אחראי על אסטרטגיה ארוכת טווח, יאציל סמכויות לוועדות, ועל הממשקים בין הקהילה והעסקים.

ישראל סלע: הצעה לסדר - לאור חוות הדעת של עו"ד מיכאלי שהכללת כלל חברי יגור בוועד אחי"ג כרגע אינה ישימה, יש להפסיק את הדיון בעניין.

רמי זלינגר: חוות הדעת הזאת הגיעה ממש השבוע, ולכן לא השפיעה על הצגת הדברים המתבססת על תהליך ארוך וחוות דעת קודמות, שלא העלו את הקשיים שעו"ד מיכאלי הביא השבוע. אם נקבל את ההצעה לסדר, היא תתקע ותעצור את כל הדיון. אפשר לאשר אותה היום, וכשיגיעו האישורים מהרשם ותשובת מס הכנסה ניישם.

בועז אוחנה: ההצעה להוסיף את חברי יגור כחברים באחי"ג באה כדי להגביר את ההשתתפות והמעורבות בתאגידים. צריך להדגיש שהנכסים שמדובר בהם הם נכסי אחי"ג ולא דירות. לא בטוח שכדאי לנו היום החלטי לחלק את הפרות ברפת והמכונות ב"לגין" בין החברים.

ההצעה לסדר נדחית (4 בעד 3 נגד)

שלמה מורן: מציג את הצעה א. לישראל סלע, במקום הצעה לסדר אפשר לתקן את הסעיף בהצעה, ברוח ההתנייה למעלה. ההצעה שלנו מבוססת על מודל התק"צ ביחס למודל הארגוני הרצוי. פועלת בהרבה קיבוצים. מתאימה במיוחד ליגור. "ועד הנהלה" ששולט במודל

הזה, הוא בדיוק הגוף שהיה צריך לדון בנושא כמו שינוי אסיפת אחי"ג, כיוון שזה סוג של "מוסד עליון" הרואה גם את הקהילה וגם את העסקים. ל"ועד האגודה" - יו"ר הרואה גם את הקהילה וגם את העסקים. היקף המשרה שלו 20-40 אחוז. מתחתיו "הנהלה כלכלית", דהיינו הנהלת אחי"ג משודרגת לאחריות על כל הענפים ביגור ולא רק התאגידים, ו"הנהלת קהילה" האחראית, כמו המזכירות היום, לכל תחומי החיים החברתיים ביגור: בריאות, חינוך, תרבות, רווחה דיור ועוד. שתי ההנהלות כפופות מתואמות ומפוקחות על ידי "ועד האגודה" והיו"ר שלו, אבל עצמאיות בפעולותיהן ובהחלטותיהן. (בתשובה לשאלה) מרכז משק יהיה חבר בהנהלה הכלכלית.

ישראל סלע: הערות להצעה א' - לדעתי, משמעותה ביטול התיאגוד הכולל, כיוון שאחי"ג מבוטל כארגון משפטי עצמאי ונבלע ב"הנהלה הכלכלית". לדעתי, זה גם מבטל את החיץ המשפטי בין העסקים והקהילה שאחי"ג אמור להיות.

בניגוד להיום, אפשר להבין מההצעה שוועד אחי"ג אחראי על הניהול העסקי של התאגידים.

אבישי שורש: מאוכזב משתי ההצעות. במקום לפתור בעיות יצרו בעיות חדשות. במקום לצמצם תפקידים, יצרו תפקידים חדשים. על פי הצעה א' תפקיד מרכז משק מיותר, כי הכול אצל יו"ר אחי"ג. כמו כן מיותרים תפקיד מנהל צו"ש ומנהל מש"א, כי העבודה נעשית על ידי הנהלה הכלכלית. אבל ההצעה שמעל המערכת מכהן יו"ר (הנהלה הכלכלית) יוצרת תפקיד מיותר, כי העבודה נעשית ממילא. הבעיה בהצעה ב' היא בהקמת גוף תיאום בין שתי ההנהלות, שאין לו סמכויות לאשר או לעצור תהליכים כאשר יש אי הסכמה בין שתי ההנהלות. בהצעה א' יו"ר יגור הוא בעל סמכות ויכול חוקית לקבל החלטה. את תסבוכת "אחוה" היה צריך "לעקוף", ולא להסתבך איתה, ולהשאיר את ניסוח הדברים לצוות או למסמך "ניגודי העניינים". ביגור קיימות תופעות בלתי אפשריות של יו"ר המכהנים בדירקטוריונים של גופים הכפופים להם. מציע להפסיק לדבר על "מבנה העל" של "אחוה" ולצמצם את המבנה הארגוני הקיים במשרות ובהוצאות.

בועז אוחנה: מציג את הצעה ב', בתגובה לאבישי, הרבה קיבוצים מתחדשים חתכו לחצי ולרבע היקפי משרות ואחר כך הבינו את הנזק ורצו מהר להגדיל אותם בחזרה. אי אפשר לעשות תפקידים במערכות הגדולות של יגור ברבע משרה ואי אפשר להפיל את זה על ועד הנהלה שלא אמור לעסוק בשוטף. הנזק למערכות עקב קיצוצים פיזיים הרבה פעמים עולה הרבה יותר מהחיסכון במשכורות ובתקנים. ביגור פועלות שתי חטיבות, עסקים (אחי"ג) וקהילה. צריך להשאיר אותן כמו שהן עם יו"ר (אסטרטגיה, משרה חלקית) ומנכ"ל (ניהול שוטף, משרה מלאה). לכל אחת

הארגון מחדש. בקטע הזה, לדעתך, הצוות לא ירד לסוף דעתו של הציבור.

אבישי שורש: מסכים עם נוקי. לבעוז, לגוף המתאם בהצעה שלך אין סמכות ציבורית ומשפטית. אין צמצום תפקידים והיקפי משרות. ביגור של היום לא צריך מרכז משק, צוי"ש ומש"א יכולים להיות חצי משרה. דרושה הצעה מפורטת ומסדרת לגבי בעלי תפקידים והיקפי משרות.

ישראל סלע: הערות להצעה ב'. ועדת אסיפה של אחי"ג וועדת הביקורת ייבחרו על פי החלטת אסיפת אחי"ג, ולא כמו בהצעה שלהלן. אסיפת אחי"ג תבחר רק את חברי ועד ההנהלה של אחי"ג, אלה יבחרו מתוכם את יו"ר אחי"ג. זאת על פי פקודת האגודות השיתופיות. מציע לבטל את תפקיד מנכ"ל אחי"ג, נוקי יכול לבצע את זה. בכל מקרה, לא יכהן בתפקיד מרכז המשק של אגש"ח יגור. צריך שיהיה מסך מפריד משפטית בין אחי"ג לתאגידה.

שלמה מורן: הצוות החליט לדון קודם במבנה הנהלות, ורק אחר כך בתפקידים והיקפי משרות. אנחנו בשלב הראשון. הצוות כנראה יתפזר והשאלה היא מי ימשיך את העבודה. בשתי ההצעות אותו מספר משרות. הוא כרגע לא רלבנטי. אף אחת מההצעות לא משנה דבר במבנה אחי"ג. לא נגענו בה ולא מציעים את זה. ההצעה הראשונה מבטלת את מרכז המשק, שיהיה כנראה מנכ"ל ההנהלה הכלכלית.

מהן אסיפה משלו, ועדת אסיפה, קלפי וביקורת משותפת לשתיהן. אחי"ג מנוהלת על ידי אסיפת אחי"ג מתחתיה יו"ר, ומתחתיו מנכ"ל. מנכ"ל אחי"ג הוא גם מרכז משק וגם יו"ר יח"ס. אין פגיעה בחיץ בין כלכלי ועסקים. בצד החברתי ישנה אסיפה כללית של יגור, מתחתיה יו"ר קהילה=יו"ר ועד ההנהלה=המזכירות (ההרכב שלה ישתנה) ומתחתיה מנכ"ל קהילה המוסדות והועדות שלה. בין שתי החטיבות ישנו גוף מתאם: שני יו"ר, גזבר, מנהל מש"א. תפקיד מנה"ל צוי"ש מאוחד עם המנכ"ל, אין חיסכון במשרות ואין הגדלת הוצאות.

הלל לויתן: למדתי והתעמקתי בניירות ובחומר. לא הרבה הבנתי. ביחס להצעה א', צריך להסביר מה הסיבה לשינוי המוצע, מעבר לרצון הכללי לחסוך הוצאות. אחת הבעיות המרכזיות במבנה הקיים היא המרחק בין הנהלת הקיבוץ והמוסדות ובין הציבור. ההשתתפות באסיפה הכללית דלה מאוד. הקלפי לא ממש פותר את הבעיה.

נוקי נויפלד: אני משמש כיו"ר קיבוץ עמידר. נכון שהוא קטן, רבע מיגור. יש שם אסיפה, ועד הנהלה, ועדת ביקורת, יו"ר ועד הנהלה, מנהל עסקי, מנהל קהילה, מש"א, הנהלת חשבונות וגזבר. היו"ר בא ליום בשבוע, וזהו. ברור שיגור דורשת היקפי משרה משמעותיים של בעלי תפקידים, אבל הציבור מצפה להתכנסות התפקידים היום לפחות אנשים שיעשו אותם. ככה אני ראתי בעיני רוחי את משימת

נוהל למניעת ניגוד עניינים

בעד - 177 (92.19% מהמצביעים)

נגד - 9 (4.69% מהמצביעים)

הנוהל עבר והתקבל

בית יגור משתתף בצערם של

חגי ארוימי (בעלה של שי טר)

והמשפחה

על מות האב צביקה ז"ל

1. נוהל ניגוד עניינים

בועז אוחנה: הנוסח עלה בכל אמצעי התקשורת ביגור ובא למנוע ישיבת קרובי משפחה בגופים שונים, וכמו כן ישיבת ממונים בגופים עסקיים וחברתיים הכפופים להם.

גבי קרדוש: הנוהל הזה מגיע בזמנו. בבחירות האחרונות להנהלות אחי"ג ויח"ס הוא היה חסר. צריך לחזור לאנשים שנבחרו, להשלים את הדברים. למשל, הצהרה מסודרת מצידם שאין ניגוד עניינים. ועדות איתור מסודרות. יש להקפיד על הצהרות בנושא סוגיות ומניעת ניגוד עניינים של בעלי תפקידים. חסרה בנוהל אמירה שבעלי תפקידים במשרד הכלכלי לא יוכלו באותו זמן לנהל גופים עסקיים ביגור. דווקא על רקע מעורבותה המוגבלת של ועדת הביקורת בהתנהלות העסקית, חשובה מאוד הביקורת והמעורבות מצד המרכז הכלכלי, ולכן עליהם להישאר ניטרליים ולא להפוך לבעלי עניין.

אבישי שורש: הצעתי שיאסר, לדוגמה, על בעל תפקיד בהנהלת יח"ס להיות גם חבר בהנהלת אחד הענפים הכפופים, דבר שקיים היום בכמה מקומות. מקווה שייכלל בתקנון.

העניין העיקרי בעיני הוא שקבענו כללים שיגרמו לפחות ופחות אנשים מתוכנו היכולים לכהן בתפקידים, כדי למנוע אותם ניגודי עניינים. כיוון שיכול להיות, לצערי, שגם אחרי השינוי הארגוני לא יצטמצמו התפקידים והמשרות ביגור, יהיו חסרים לנו מועמדים לתפקידים. זה מדגיש עוד יותר את ההכרח בשינוי ארגוני שיצמצם את המשרות והתקנים. אנחנו לא רוצים שהמשק יתמלא בבעלי תפקידים מבחוץ.

בועז אוחנה: מסכים להערות של גבי קרדוש. הנושא של מניעת ניגודי עניינים בין קרובי משפחה נמצא באגודות, בחברות ובדירקטוריונים.

2. איחוד מרכולית כלבו (קריאה ראשונה)

שושן לוי-מדלינגר: הקיום הנפרד והמפוצל שלהם עולה לנו כ-350 אלף ש"ח בשנה. מצב המבנים הקיימים ירוד (בעיקר המרכולית), התנועה מסביב בעייתית (בעיקר בכלבו). האיחוד שלהם הגיוני כלכלי ובטיחותי. ברוב הקיבוצים שני המוסדות מאוחדים. הנושא עלה מדי פעם ולא הבשיל ועלה שוב בעקבות השינוי. התקיים דיון ציבורי ב-2019. התקיים סקר שפורסם לפני הקורונה (הפירוט המלא באתר). על פי הסקר רוב העונים עושים את מירב הקניות ביגור. רובם מייחסים לעניין חשיבות חברתית-קהילתית, שני שלישים מהמשיבים תומכים באיחוד. לחלופה של ריכוז הקניות בחנות קטנה של מוצרים בסיסיים אין תמיכה רחבה. רוב הנשאלים תומכים באיחוד, גם אם יחייב עליית מחירים קטנה.

התגבש צוות לבדוק את החלופות השונות למיקום המתחם. החלופות שנפלו בהתחלה:

חדר האוכל - נפסל כי הוא עדיין מרכז חברתי חשוב בתחום ההסעדה והתרבות.

בית בר יהודה - קטן מדי, יפריע לפעילות הקיימת.

בית בת שבע - קטן מדי ומרוחק ממרכז הקיבוץ.

מחסן הבניין - הקמת מבנה חדש, יכפיל את העלויות, ולא על הציר המרכזי של התנועה ביגור.

איחוד קטן למוצרי בסיס והתבססות על קנייה ב"סטופמרקט", חוטא לרצון הציבור במרכז צרכני קהילתי. בעיתות חרום, כמו בתקופת הקורונה, לא כל הציבור יכול להגיע ל"סטופ".

שלוש החלופות העיקריות: הכלבו, המרכולית, מחסן התאים.

הצעת הצוות - מחסן התאים:

הגודל מאפשר שירות טוב. מיקום מרכזי ונוח מול המועדון, יצירת מרכז חברתי שוקק חיים עם הסדר בטיחותי של התנועה (אפשרות לסגירת הציר לתנועת מכוניות, דבר שאינו אפשרי בכביש הכלבו). שדרוג משמעותי של חווית הקנייה, תנאים סניטריים טובים יותר (ביוב, מזיקים, תשתיות).

למה לא בכלבו או במרכולית?

- גודל מגביל של המבנים, שיגרום לפגיעה בשירות עקב צמצום דרסטי במגוון המוצרים ובמחזור המכירות.

- מרכולית - תנאים לא ראויים.

- כלבו - רחוק מן המרכז, תנאים פחות טובים, בעיה בטיחותית בתנועה. השקעה דומה למחסן תאים, תמורה נחותה בהרבה להשקעה.

עלות מתוכננת 1.9 מיליון ש"ח. על בסיס הצעות מחיר ותוכניות שהתקבלו מספקים ומתכננים מקצועיים ומנוסים בעלי ניסיון בפרויקטים דומים בקיבוצים. היקף משרות מוערך 9-10. החזר השקעה תוך 5 שנים. נצטרך למצוא מקום למתפרה של יונה ברנשטיין ולחנות יד שנייה. סיכום: המזכירות והצוות מאמינים כי איחוד הכלבו והמרכולית במחסן התאים ממוג בתוכו גם התייעלות כלכלית, גם עלייה באיכות השירות והבטיחות הניתנים לחברים, ומעל לכל, מהווה בסיס למרכז קהילתי בליבו של הקיבוץ, למפגש ולפעילות של חברים ומשפחות לרווחת הקהילה היגורית כולה.

אביהו קול: צריך לזכור שמבנה מחסן התאים מאפשר בניית קומה נוספת.

ישראל וולק: במסגרת התפקידים שלי אני מלווה את המכבסה ואת המטבח. אני מסכים שמרתף המטבח היום לא ראוי לאיכסון מזון ושירות אוכל. מצד שני יש שם המון שטח איכסון ומקררים, שאני לא רואה בתכנית החדשה. התכנון לא לקח בחשבון את הצרכים הללו. התכנון מבוסס על מתקן פריקה מאחור וסגירת הכביש שבין העיגול

מרכז חברתי וקהילתי. השינוי בא להקטין את "הקהילה" לטובת "המשפחה". צריך לחשוב מחוץ לקופסה. נחסוך מלאים אדירים, בנייה גדולה ומיותרת והוצאות ענקיות של העברת המכבסה. מציע לוותר על כל המבצע בשנתיים הקרובות. השנה בקושי הורדנו קצת את המיסים. ליגור אחרי השינוי כבר אין כיס עמוק שאפשר להוציא ממנו כסף. לכל דבר כזה צריך לקחת הלוואה. וכל זה כשיש לנו פיתרון בצד ברבע מחיר שיפתור לנו את הבעיות.

ישראל וולק: מציע לעשות את חצי הדרך, להזיז את המכבסה יחד עם מחסן התאים בצורה מסודרת אסתטית ויפה. המרכולית תעבור לאיפה שנמצא היום מחסן התאים. וככה זה יקרה בשלבים.

שושן לוי-מדלינגר: שטחי האיחסון הגדולים במרתף המטבח משרתים את המטבח ואת חדר האוכל. המרחבים שמשרתים את המרכולית נמדדו ותוכננו למתחם במחסן התאים. סגירת הכביש אפשרית. היא לא הכרחית, אבל היא אפשרית. בשעות שיא הפעילות של אחר הצהריים ניתן לסגור אותה. לגבי המכבסה, התוכנית מוכנה והיא טובה ואסתטית ומלאה, רק בהיקפים יותר קטנים. ואם צריך לעשות עוד דברים נתקצב לשנה הבאה. לאבישי, הציבור קונה ביגור ב-12 מיליון ש"ח. זאת הצבעה ברגליים וזה מה שחברים רוצים.

והכלבו. ניסו לסגור אותו בעבר. זה לא ילך. המציאות יותר חזקה. העורק הזה חייב להישאר פתוח. נכון שהמכבסה מתכווצת ואפשר להקטין אותה, אבל צריך להשקיע בה ולא לראות בה סרח עודף. יש תשתית שצריך לחדש ולשקם, וצריך לתכנן שיהיה מקום מכובד וראוי, אסתטי ומתוכנן, שנעים לעבוד בו ולקבל בו שירותי כביסה. זה לא נעשה. מה גם שמדובר במבנה היסטורי לשימור, שצריך להשקיע בו לקראת שנת המאה, ולהוריד את כל "הפרונקלים", ולא ליצור חירבה חדשה.

אבישי שורש: לאור הדברים של ישראל וולק זה יעלה 3.5 מיליון ש"ח. אני לא מאמין שהאיחוד יחסוך וייעל. במרכולית ובכלבו נמצאים מלאים אדירים. אם נחליט שהסטופ הוא המרכול שלנו, לא נצטרך את כל המחסנים האלה. השאלון לא כלל שאלה האם תתמוך במהלך גם אם יעלה 4 מיליון ש"ח. שישים אחוז מהמוצרים בסטופ זולים מאשר ביגור. לכן הצעתי בכל מקרה להקים ביגור מיני-מרקט, שבו נזמין כל ערב מהסטופ את המוצרים למחר, ולא נצטרך לרוץ לשם בשביל כל קרטון חלב. חלב ולחם וירקות יהיו, אבל לא מלאים גדולים. אם נחליט שסטופ הוא הכלבו של יגור נקבל עשרה אחוז הנחה. אם נתקן את הדרך שעוברת בשדה, נוכל לנסוע לסטופ בלי לעלות על הכביש. אפשר גם לארגן הסעה פעם בשעה על ידי האנשים שפנויים לכך. אני לא מאמין בדיבורים על

אחזקות יגור

ישיבה מיום 19.7.2021

4. פרויקט אגירת אנרגיה לרשת ההולכה עם חברת "אוגווינד"

מוזמנים: אשחר חצרוני, ארז פרי, אמיר ירושלמי, יוני מודעי. החברה הציגה את הרעיון שלה לפעילות אגירת אנרגיה. יש לציין, כי הוא שונה לגמרי משלוש החברות הקודמות, שהציגו את הרעיון שלהם בנושא האגירה. החלטה: מחכים להצעה מסחרית, על מנת להחליט באם להתקדם.

5. עדכונים שוטפים

"הום סנטר" - ממשיכים להתקדם מול חברת "הום סנטר" בסעיפים המשפטיים והגשה לאישור רמ"י. "קירור טופולסקי" - נמסר דיווח על התקדמות המשא ומתן אל מול חברת הקירור. נתונים כספיים יועברו בישיבה הבאה. שטחי 520 מרכז - נמסר דיווח על התקדמות במגעים אל מול קבוצת "יצחקי" בנושא פיתוח השטח. נייר העבודה יוגש לאישור חברי אחי"ג בישיבה הבאה.

דיווח ערוך לא פרוטוקול החלטות:

1. מורשי חתימה

נבחרו שוב מורשי החתימה הקיימים: נוקי נויפלד, רני טנא, אופיר צירלין, נעם שפיגלר.

2. אגירת אנרגיה עם חברת "אנלייט"

מוזמנים: צפריר יואלי, יוחאי טרן, חוני קבלו. חברת אנלייט הציגו את המערכת לאגירת אנרגיה וכן את הפעילות הנוספת שלהם בתחום האנרגיה בישראל. החלטה: מחכים להצעה מסחרית על מנת להחליט באם להתקדם.

3. הצגת פעילות המועצה לוועד אחי"ג

מוזמנים: עמוס נצר, אסף סלע, מתן וורקר, אורי קינן, רן ברוקנר. נמסרה סקירה על פעילות החברה הכלכלית של המועצה וכן שיתופי הפעולה העכשוויים. החלטה: להעמיק את שיתוף הפעולה.

דעה לא פופולרית: מי צריך את השיוך הזה בכלל?

הדס ילין

חבר קיבוץ, הקהילה היחודית, הנכסים המשותפים, הערבות ההדדית, וכו'.

בעיני הדבר הכי חשוב הוא שילדינו ונכדינו יוכלו לחיות בקיבוץ באורח החיים שבחרנו. אני רוצה לחיות במקום בו זוג מורים או עובדים סוציאליים יכולים להיות חלק ממנו - ובקיצור, אני לא רוצה לחיות ביישוב של עשירים אלא בקיבוץ!

איום שני: למה לשלם יותר?

בואו נדבר כלכלה:

● עלות השיוך בקיבוץ כמו יגור - בהערכה שנעשתה לפני כמה שנים, עלות השיוך הכוללת בחלופה הזולה ביותר, חלופת האגודה, עמד על כ-92 מיליון ש"ח. כיום העלות מגיעה להערכתי מעל ל-100 מיליון ש"ח. את הנכס הזה, כבר יש לנו.

● רק 585 מתוך 700 יחידות הדור, שאנו רשאים לשייך לפי ההחלטות כרגע, יהיו בהנחה - היתר יהיו בעלות של 91% מערך הקרקע, כלומר מחיר מלא. כבר היום מספר בתי האב הקיימים ביגור מתקרב לכך, ומספר הזכאים לשיוך עשוי לעלות על המספר הזה.

● החלטות השיוך הקיימות היום - חלופת השיוך הקנייני וחלופת האגודה - מפרידות בין מי שנקלט לפני מרץ 2007, הוא נחשב חבר ותיק, ומי שנקלט לאחר מרץ 2007, אשר נחשב חבר חדש. החברים הוותיקים נהנים מתשלום נדחה של מרבית עלות המגרש והחברים החדשים לא. יותר מכך, חלק מהחברים החדשים ישלמו מחיר מוטב של 33% וחלק, כאמור, 91%. כשעלויות המגרשים ירקייעו שחקים (מוזמנים לברר בקיבוצים אחרים את השמאות העדכנית שלהם, יש כאלה שקיבלו ממש בחודשים האחרונים) נשאל את עצמנו: בשביל מה עשינו את התהליך הזה?

● לסכומים האלה יש להוסיף עלויות כגון: מימון של תהליך ארוך של מספר שנים בו משלמים ליועצים משפטיים, למלווי התהליך, לאדריכלים שיעשו פרצלציה - כל אלה עולים מאות אלפי שקלים לשנה, כאמור במשך כמה שנים טובות.

● בנוסף, תהליך הוצאת התשתיות מהמגרשים, כפי שנעשה בקיבוצים אחרים, עולה לא פחות מ-35 מיליון ש"ח, ועל כך בהמשך.

● לא הוספנו היטלי השבחה, מיסוי מקרקעין, מע"מ ועוד ועוד ועוד...

אני שואלת: בשביל מה? מה נקבל תמורת הסכומים האדירים הללו שאין לנו היום?

איום שלישי: סכסוכים פנימיים ומשפטיזציה של חי הקיבוץ

כל מי שקורא עיתונות קיבוצית ב-15 השנים האחרונות, רואה כמה סכסוכים משפטיים יש בין החבר לקיבוץ - רובם עוסקים בנושא זה של שיוך הדירות. סכסוכים בנושאים רבים

הקורונה חשפה לכולם את מה שאני יודעת כבר שנים: אין מקום יותר טוב לחיות בו בישראל מאשר בקיבוץ של היום. יש לנו הכול - ערבות הדדית, קהילה חזקה, חיים פסטורליים בכפר, עסקים שיכולים לתמוך בכל אלה - מה צריך יותר?

על כל אלה, בעיניי כמובן, שיוך הדירות מאיים. אני עוסקת בתהליכי השיוך כבר 15 שנה. הייתי מנהלת קהילה של קיבוץ שסיים לשייך והובלתי לקראת סיום תהליך שיוך בקיבוץ אחר, קיבוץ שהלך "צעד אחורה" ובחר בחלופת האגודה. ליווייתי כיועצת קיבוצים רבים. אני רואה את ההשלכות של השיוך גם בתפקידי הנוכחי בתנועה הקיבוצית. אני מכירה את התהליך מבפנים, על כל פרטיו והשלכותיו. ומכאן מסקנת: השיוך הוא תהליך קשה מאוד לקיבוץ, ובעיקר - בלתי הפיך. אנחנו בתנועה הקיבוצית עושים מאמצים אדירים, כדי לסייע לכל קיבוץ ללכת בדרך שבחר, אולם מזווית הראייה שלי, קיבוץ שלא החליט עד היום על שיוך - כדאי לו לא להיכנס לתהליך הזה.

היתרון שלנו כקיבוץ, שהתהליכים בו קורים אחרי רוב הקיבוצים, הוא שאנחנו יכולים ללמוד מנסיונם של אחרים. בואו ננצל את היתרון הזה. אשרטט כאן את האיומים שאני רואה בתהליך הזה, תוכלו לשמוע אותם גם מאנשים רבים אחרים בתנועה ובהנהגות הקיבוצים.

איום ראשון: גינטריפיקציה

גינטריפיקציה היא תהליך בו אוכלוסיות חזקות כלכלית נכנסות למקום מסוים והאוכלוסיות שחיות במקום זה, כבר לא יכולות להמשיך לחיות בו בגלל יוקר המחיה. איכות החיים הגבוהה בה אנו חיים מושכת אוכלוסיה חזקה כלכלית (שלא בהכרח מתחברת גם למודל הסוציאלי-דמוקרטי בו אנו חיים), כך שבשוק חופשי - הדירות בהן אנחנו גרים שוות הרבה כסף. יש לזה יתרון למי שרוצה לסחור בנדל"ן - **רובנו פשוט רוצים לחיות כאן**. לכן לאחר השיוך מתחיל תהליך בו ערך הדירות עולה מאוד. הדבר קורה כך: אנשים שהולכים לעולמם מורשישים את הדירה - לא ל-3-4 ילדים, כפי שאנחנו רגילים לחשוב אלא ל-10-12 נכדים. בדרך כלל, הנכדים מוכרים את הנכס כיוון שקשה להגיע להסכמות בין כל כך הרבה אנשים, כמובן למרבה במחיר (לכל נכד, אגב, לא נשאר סכום גדול במיוחד בתום התהליך, אפשר לעשות את החשבון). כך מחירי הדירות עולים ובהתאמה גם מחיר הקרקע. זה תהליך מהיר מאוד שקורה תוך שנים ספורות. כשבאים בן או בת יגור ורוצים לחזור לקיבוץ, המחיר המבוקש הוא כבר גבוה מדי עבורם. התוצאה: אוכלוסיות חזקות מאוד כלכלית נכנסות, בני ובנות הקיבוץ - לא.

צריך גם לזכור, שמי שרוצה להיות חבר קיבוץ, חייב לגור בקיבוץ. אלו הכללים של ה"נחלה" החקלאית. לכן, מי שלא יוכל להרשות לעצמו מגרש יקר ביגור, לא יוכל להתקבל לחברות, ולכן גם לא יוכל להיות שותף בשאר הזכויות של

כגון: גבולות המגרש; איכות וגודל הבית לעומת הוותק; טבלת האיזונים; תשתיות; ועוד ועוד - ופתאום אנחנו לא מתנהלים רק מול חברים אלא גם מול יורשים שחיים מחוץ לקיבוץ ודורשים זכויות.

התהליך הוא תהליך סבוך והרבה מאוד חברים יוצאים ממנו מתוסכלים וכועסים על הקיבוץ ועל שכניהם. למה? כי אי אפשר לייצר שיוויון בין מי שקיבל בית לפני 30-40 שנה, ויש לו ותק של 40-50 שנה, למי שמקבל בית היום והוא, מן הסתם, בעל ותק נמוך יותר, אך בשיוך כפי שכתבתי קודם - צריך לשלם עלויות אדירות עבור הקרקע. אי אפשר באמת לייצר טבלת איזונים "הוגנת", אי אפשר לקחת קיבוץ שנבנה כשלם ולחלק אותו לפרוסות, מבלי שהדבר יצור תסכול אצל החברים.

אז מגיעים לבוררות ולבתי משפט, יש דם רע בין החברים ובין הקיבוץ לחברים. היחידים שמרוויחים מזה הם עורכי הדין.

איום רביעי: פרצלציה והוצאת תשתיות מהמגרשים

אחד התהליכים הקשים והמורכבים ביותר, שאנשים לא לוקחים בחשבון בתהליך הזה, הוא הפרצלציה - כלומר החלוקה למגרשים.

הקיבוץ בתפיסתו התכנונית מאז ומעולם התייחס לבית החבר כאל "חדר" ואל המרחב שמחוץ לבית כאל מרחב ציבורי משותף. בעצם בתהליך שיוך הדירות - הדבר הזה משתנה ולכל אחד מאיתנו אמור להיות "מגרש" בגודל מסוים, בדרך כלל לא פחות מ-300 מ"ר. אבל הקיבוץ לא בנוי כך, בא אדריכל ופורס באמצעות סכין חדה את המרחב המשותף למגרשים פרטיים.

זה תהליך ארוך ומסובך מאוד, היוצר קשיים רבים, שלעיתים לא ניתן לחזות. חלק ניכר מהבתים ביגור לא בנויים לפרצלציה, כך שצריך להפוך אותם לבתים משותפים עם שטח לשימוש של כל אחד מהדיירים.

ואחרי שסיימנו את תהליך הפרצלציה צריך להתחיל בתהליך של הוצאת התשתיות מהמגרשים, כיוון שאם המגרש שלי - למה קו הביוב של השכן שלי צריך לעבור אצלי במגרש? כך הופכים, פיזית, את המגרשים על פיהם, בתהליך יקר, ארוך ובעיקר מתיש לחברים הצריכים לחיות שנה או שנתיים בתוך אתר בנייה. אני חושבת ששדרוג התשתיות הישנות הוא תהליך חשוב והכרחי, אבל תהליך הוצאת התשתיות מהמגרשים הוא תהליך עצום ו-לא הכרחי.

ולנקודה האחרונה בסעיף זה: עשינו פרצלציה, הוצאנו תשתיות מהמגרשים - ומה עם שטחי הציבור שלנו? האם לנצח ייתנו לאגודה השיתופית הנקראת קיבוץ להחזיק בשטח פרטי פתוח גדול כל כך? סימנים מקדימים מראים שאנו עלולים לאבד את השטחים הציבוריים שלנו, כולל מבני הציבור שבנינו מכספנו.

איום חמישי: מיצוי מלאי הדירות וזכות הקניין

על פי הכללים הנהוגים היום, יש ליגור 700 יחידות דיור היכולות להיות משוייכות לחברים. אנחנו לא רחוקים מהגעה ליעד הזה. ומה הלאה?

בקיבוץ ללא שיוך - דירות מתפנות כל הזמן, אליהן נכנסות משפחות צעירות, המשפצות אותן ומתאימות אותן לצרכיהן

(בקיבוצים רבים דווקא הדירות הישנות יותר מבוקשות, כי המיקום שלהן בקיבוץ יותר אטרקטיבי). בקיבוץ משייך לכל אחד יש דירה אחת וזהו, כך שאם יש משפחה שבניה אינם מעוניינים לחזור לקיבוץ, הדירה הזו "יוצאת החוצה" ונמכרת למרבה במחיר. אם אתם חושבים שאפשר להגביל את התהליך הזה, אתם טועים. במדינת ישראל זכות הקניין היא זכות חזקה ביותר, והזכות של קיבוץ לנהל את מלאי הדירות שלו נחשבת חלשה משמעותית מזכות הקניין. לכן יהיו פחות ופחות דירות שיעמדו לרשות בני ובנות הקיבוץ ושוב - הגענו לגיטרופיקציה.

איום שישי: תהליך ארוך ובלתי הפיך

אחרי שהבנו (פחות או יותר) את היקף הפרויקט, כדאי לדעת שהתהליך לקח בקיבוצים אחרים לעיתים מעל 15 שנה! הבעיה המרכזית היא שמרגע שנכנסנו לתהליך - זו התחייבות לחברים וליורשים והחזרה אחורה היא כמעט בלתי אפשרית. כלומר, נכנסנו היום לתהליך ממושך, יקר, אדיר מימדים ששואב את מרבית הכוחות הקהילתיים ואי אפשר לחזור ממנו אם מגלים שלא לילד הזה פיללנו.

אז מה בכל זאת אפשר לעשות?

לפני כ-5 שנים החלטנו על שינוי אורחות חיים. שינינו את מבנה התקציב האישי, את האופן בו אנו משלמים על השירותים המשותפים שלנו, את מנגנוני הערבות ההדדית שלנו - כל אלה היו הכרחיים. תהליך שיוך הדירות אינו תהליך הכרחי ואינו מחוייב המציאות למי שלא נכנס אליו עד עתה. כבר 100 שנה קיבוץ יגור קיים וצומח, קולט לחברות את בניו ובנותיו וגם אחרים. תהליכים רבים שהובלו בקיבוצים לפני 15 שנה נעצרו: הרחבות קהילתיות, חברים בעצמאות כלכלית, שיוך נכסים קנייני - אלו רק כמה מהדוגמאות, גם תהליך השיוך נמצא במסלול דומה בקיבוצים שהדבר עוד אפשרי.

אני יודעת שיש רצון אמיתי של חברים לקבל נכס יקר ערך, ויש גם לחץ חיצוני של רשויות המדינה לביצוע שיוך, אולם אני מאמינה שאנו יכולים להגיע להסדרים פנימיים בינינו, חוקיים ולגיטימיים, שיפתרו את סוגיית הדיור ואת ההורשה. ההסדר המוצע על ידי הצוות הוא הסדר כזה בדיוק. במקום לשלם את הסכומים האדירים הללו החוצה - צריך להגיע להסכמות פנימיות, שיאפשרו לנו להמשיך לחיות במודל של דיור קואופרטיבי - כלומר, הדירות שייכות לאגודה בה אנחנו חברים ולנו אין זכויות בדירה פרט לזכות למגורים הולמים בקיבוץ לכל חיינו כחברי קיבוץ, אך יש לנו זכויות אחרות שניתנות לנו מכוח הוותק והחברות שלנו בקיבוץ. את השותפות הזו, אין צורך לפרק!

במקרה זה, הקיבוץ יכול לקבל היתרי בנייה כיוון שהוא לא משייך. החברים ישלמו עבור זכות המגורים בבית, בהתאם להשקעת הקיבוץ ובהתאם לוותק שלהם. הבתים לא יהיו של כל אחד מאיתנו, הם ימשיכו להיות של כולנו יחד - וזה נכס אדיר שכולנו שותפים בו.

בסוף, כשמזקקים את המטרות שלנו - אפשר להסכים על כך שאנחנו רוצים לחיות כאן, לאפשר לילדינו ולנכדינו לחזור הביתה ולקלוט אנשים שמעוניינים לחיות בצורת החיים המרשימה הזו שנקראת - קיבוץ.

שיוך דירות - הזדמנות שלא תחזור

מה זה שיוך דירות? מה בוער? למה ליגור להתחיל בהליך הארוך הזה?

יואב שימשי

הקרקע/בית פי 3 מחברים ותיקים.

לא מדויק, התשלום על הקרקע בחלופת השיוך הישירה זהה בסופו של יום בין חדשים לוותיקים. חברים חדשים לא זכאים לדחות את מרבית התשלום למועד מכירת הנכס כפי שחברים ותיקים זכאים.

הבן שלי חבר חדש. הוא גר בדירת מעבר קטנה ואנחנו לא רוצים שהשיוך "יתפוס" אותו בדירה נחותה והוא ייתקע איתה לכל חייו.

שיוך הדירות ככלל, מתבצע כצילום מצב, שכל חבר משייך את הדירה בה הוא מתגורר ביום השיוך. אבל, יש לו אפשרות לבחור לשיוך מגרש לא מבונה אחר שבו יבנה את ביתו.

הבנתי שתשלום 33% על מגרש מוטב (במקום 91%) כפי שמשלמים מחוץ לקיבוץ ב"שוק" מוגבלת בכמות ולא תהיה לחברים חדשים שייבנו בית בשכונה בעוד כמה שנים?

לא מדויק. מגרשים מוטבים בתשלום של 33% על ערך הקרקע נמצאים בתוך "חלקת המגורים". לכל קיבוץ יש מספר נתון של מגרשים מוטבים. ליגור יש 585 מגרשים מוטבים. אין מחסור בטווח הנראה לעין ואין שום אבחנה בעניין הזה בין חברים ותיקים לחדשים.

ועוד, יגור יכולה בקלות להגדיל את חלקת המגורים והמגרשים המוטבים שלה עד 688 (!!!) מגרשים. זה למעשה כל המגרשים שניתן לתכנן ביגור בדור הבא כי התמ"א (תוכנית המתאר) מוגבלת כיום ל-700.

אין שום קשר בין זכותך למגרש מוטב שהיא ממש הטבה של מאות אלפי שח מהמדינה ובין היותך חבר ותיק או חדש.

אבל! אף אחד לא יכול להבטיח שההחלטות האלה לא יישתנו עוד כמה שנים. השיוך לא יהיה ניתן לביצוע לעד.

אם הבתים יהיו של החברים - כיצד יתאפשר לבנים שייקלטו לחברות עוד עשר שנים לגור ביגור?

גם מי שאינו חבר עדיין, או חבר צעיר שגר בדירה קטנה - יוכל לקבל הקצאת דירה במגרש מוטב (הנחה ל-33% כזכור במקום 91%) בין אם בדירות הקיימות, אם ישנן, ובין אם במגרשים לא מבונים עתידיים כזכות לבנות את ביתו כשתאפשר בניית שכונה חדשה.

למה דווקא עכשיו?

יגור תקועה בלי היתרי בניה חדשים. היתרי בנייה חדשים לא יינתנו לקיבוצים שעברו שינוי סיווג מחד, ולא נכנסים למתווה שיוך מאידך, אלא אם המימון לבנייה ייעשה על

יגור תקועה בנושא הדיור מאז אימוץ חוברת השינוי ושינוי הסיווג ל"קיבוץ מתחדש", ודוחה את קבלת ההחלטה, בהתאם להבטחה שכלולה בחוברת השינוי בדבר עתיד הסדר הדיור ביגור.

הבעיה כפולה: ראשית, אין ליגור היתרי בנייה לשכונות הבאות לאחר הבלוקונים ולא יהיו לה כאלה, אם לא תתקבל החלטה על הסדר שכר דירה או שיוך דירות, שנית, חברים ותיקים אינם מקבלים היום כל זכות לנכס או זכות הורשה כלשהי. יגור לא יכולה להבטיח כספים במקום הנכס כי אין לה מקורות.

אני מציע להתמודד עם שתי הבעיות באופן בו התמודדו ומתמודדים איתו מרביתם המוחלטת של הקיבוצים בישראל - שיוך דירות. לא להמציא את הגלגל, לא להיות הכי חכמים, לא להבטיח הבטחות שבעתיד יהיו פתרוניות אחרים, אלא לקבל הכרעה ולהתחיל לצעוד בדרך לשיוך.

שאלות שנשאלו ותשובות.

ומה נעשה אם ייגמרו המגרשים? יש לנו רק 588 מגרשים בהנחה!

אם יגור נכנסת למתווה שיוך היא יכולה, לפי ההחלטות כיום, להגדיל את כמות המגרשים המוטבים עד ל-690 בערך!

תוכנית המתאר של יגור היא 700. זה אכן ייגמר בשלב כלשהו. מתי?

כנראה עוד 50 שנה. אם נבנה לפי הצעת צוות שכר דירה או נשאר במצב הקיים לא נקבל היתרים גם להיקף זה. בשיוך לעומת זאת, הם ייגמרו לטובת בנייה לחברים ובנים שיהיו להם זכויות קנייניות בנכסים. וטוב שכך, כי יגור תנצל את כל פוטנציאל המגרשים.

השיוך עולה המון, למה לשלם על מה שיש לנו כבר היום? כי היום אין לנו נכס קנייני להורשה, ולא יהיו לנו היתרי בנייה חדשים.

אנחנו מאוד רוצים נכס להוריש לילדינו אבל איך נעמוד בתשלום 50-100 אלף ש"ח לרשות?

לא מדובר בתשלום שיידרש בשנים הקרובות אלא רק כאשר השיוך יעשה בפועל, וזה הליך שיימשך מספר שנים. גם כאשר יגיע מועד התשלום, בהחלט יתכן שיהיה לחבר ותיק זיכוי עבור איזון פערי דיור פנימי.

והכי חשוב - אין שום בעיה לקבל מימון בצורת משכנתא של כמה עשרות אלפי ש"ח, כשיש נכס (הדירה המשוייכת) כבטוחה.

חברים שהתקבלו אחרי 2007: שמענו שנצטרך לשלם על

חבר עם ותק גבוה ודירה נחותה יהיה זכאי לתשלום ואילו חבר צעיר יותר עם דירה משופרת מאוד (ובתנאי שיגור בנתה אותה...) ישלם את איזון הפערים. לשיתוף, הסדר השיוך הוא היחיד שעונה לצורך לאזן, ולו חלקית, את פערי הדיור מחד ולתת לחבר הוותיק גם בדירה נחותה יחסית נכס להורשה מאידך.

הקיבוץ ייהפך ליישוב "לעשירים בלבד"?

גם היום מי שיכול לבנות ביתו בקיבוץ הוא רק מי שיש לו יכולת כלכלית. יעידו על כך עשרות משפחות צעירות שוויתרו על התור שלהם לבניית בית קבע. הצעת הסדר שכר דירה היא למעשה חזרה למימון מלא של הבנייה על ידי הקיבוץ באמצעות שכר דירה של חברים.

היום יגור יכולה לעשות פינוי בניוי בשכונות הישנות ולבנות בתים חדשים לחברים צעירים. אם נשיך את כל הבתים - מה יישאר להם ובאיזה מחיר?

המצב הקיים לא אפשרי עוד מאחר ויגור תקועה ללא היתרי בנייה. לכן היא לא תוכל לבנות שכונות חדשות מחד ודאי שלא תוכל לעשות "פינוי בניוי" בשכונות ישנות. האפשרויות הן הסדר שישנה את המצב הקיים ויאפשר לקבל היתרי בנייה. דווקא השיוך יאפשר לחברים הצעירים להעביר לרשותם נכס ישן, לשייך אותו, ובעתיד לבנות שם את ביתם. כמו שקורה בקיבוצים רבים.

ידי הקיבוץ בלבד. וליגור אין מקורות לבנייה, היום הבנייה נעשית ברובה במימון החברים הבונים. למעשה, חלופת שכר הדירה משמעה מימון הבנייה על ידי הקיבוץ, מה שדורש הגדלת מקורות הקיבוץ על ידי מיסוי נוסף של כל החברים.

טעם לא פחות חשוב הוא שהטבות שניתנות על ידי המדינה כיום (מגרש ב-33% במקום 91%) מגלמות הטבה של מאות אלפי ש"ח לבית אב. מי שעוקב אחרי השיח בנושא והמגבלות שמנסה רשות מקרקעי ישראל להטיל על הקיבוצים ולהצר צעדיהם, יכול להניח הנחת עבודה סבירה בהחלט - שהתנאים רק יורעו בשנים הבאות.

אני חבר ותיק ואשמח להוריש... אבל אני גר בדירת קבע ישנה מאוד לעומת חברים שגרים בדירות קבע חדשות יותר?

יש פערי דיור ביגור, כל הסדר שינסה להתמודד עם הבעיה יצליח, במקרה הטוב, באופן חלקי בלבד. ממילא כל חלופה שאינה שיוך לא תיתן לך דירה טובה יותר ולא נכס להורשה. בהסדר השיוך, אחת הנקודות החשובות היא איזון פערי דיור: טבלת איזונים פנימית שאינה קשורה לכל הדין על תשלומי קרקע לרשויות אלא מנסה לאזן, ולו חלקית, בין איכות הדירות מול הוותק של החבר. מדובר, ברוב הקיבוצים, בעריכת שומות לכמה דגמים של בתים (ללא הקרקע) ואז השוואה בכל דירה מול הוותק.

גם לנו יש אלוף

במסגרת אליפות ישראל בטניס שולחן לסניורים (גיל 40-50), זכה **עודד גרטמן** במקום הראשון ובתואר אלוף ישראל.

עודד החל דרכו בהפעול יגור בשנות ה-80 בהדרכתו של אברהם היט המיתולוגי ומוסיף לשחק גם היום במכבי תל-אביב.

סיור במוזיאון ובסליק

בית ילדים א'-ב' עסקו בנושא קהילה וביקרו במספר מקומות בקיבוץ, ביניהם במוזיאון ובסליק, שם קיבלו אותנו אריה ואמנון והכניסו את הילדים להיסטוריה של הקיבוץ שלנו בצורה מעניינת ומרתקת! רצינו להגיד המון תודה לענת, אמנון ואריה, על שקיבלו אותנו בצורה נפלאה ומותאמת לגיל הילדים.

ילדי א'-ב' והצוות

הפרויקט מהווה פילוט שלישי של החברה (פנימיית הדסה נעורים, בסיס צה"ל במרכז הארץ) ומטרתו להדגים את יכולת המערכת המוסדית לטפל בפסולת האורגנית במקור במקום לשנע ולהטמין את הפסולת - תהליך יקר שגורם לפליטת גזי חממה, לחסוך בעלויות פינוי פסולת ולייצר אנרגיה מתחדשת (ביוגז) שתנוצל לחימום מים ותחסוך בעלויות האנרגיה של הקיבוץ.

החברה רואה בפילוט עם הקיבוץ אבן דרך משמעותית בדרך להשגת יעד החברה להשלמת הפיתוח של מערכת הביוגז המוסדית, וכן מימוש חזון החברה לספק פתרונות חדשניים וכלכליים ייצור אנרגיה מתחדשת והפחתת רמות הזיהום הסביבתי וגזי החממה אשר נובעים משינוע והטמנת פסולת אורגנית.

יתרונות עיקריים למערכת הביוגז:
חיסכון של כ-250-300 ק"ג פסולת אורגנית ביום להטמנה.

מייצרת אנרגיה מתחדשת מהפסולת - העלאת טמפרטורת המים למכונת הכלים ב-40-50 מעלות. יצירת דשן נוזלי שיופנה לדישון גינות ועצי פרי. חינוך להפרדת פסולת אורגנית והפיכת הפסולת למשאב.

הטמנת הפסולת האורגנית מפחיתה פליטות פחמן מזיקות.

הפרדת הפסולת האורגנית:
חלק מהותי מהצלחת הפרויקט הינו שיתוף פעולה של כלל הציבור בהפרדת הפסולת האורגנית בסיום הארוחה בחדר האוכל.

בחדר מכונת השטיפה יוסבו הפחים הקיימים לפסולת אורגנית בלבד (כלל שאריות המזון, כולל בשר ועצמות) וכן יוספו פחים לקליטת הפסולת הרגילה (להטמנה).

שילוט מתאים ומערך הסברה יופעלו בשבועיים הראשונים לתהליך.

ב-11.7 החלו בכניסה לאקונומיה עבודות התשתית להקמת מערכת ביוגז, שתהפוך את הפסולת האורגנית מחדר האוכל, מהמטבח ומהמרכולית (עד 300 ק"ג ביום) לביוגז, שישמש לחימום מים לטובת צרכי חדר האוכל (מכונת שטיפת הכלים).
צפי סיום התקנה והפעלה כ-4 שבועות.

יגור חתמה עם חברת Home Biogas על הסכם פיילוט (לשנה) להתקנה ולתפעול מערכת ביוגז מוסדית בחדר אוכל (כל עלויות התכנון, ההקמה, ההפעלה והתחזוקה השוטפת של המערכת ממומנות ע"י חברת Home Biogas). בסיום שנת הפיילוט יוחלט על המשך ההתקשרות. המודל העסקי הינו חלוקת התמורה מהחיסכון בין יגור לחברה (אנרגיה-מים חמים + עלות הטמנת הפסולת).

בתוכנית "מספרי סיפורים" ברדיו בשבת 3.7.2021, קרא יורם טהרלב שיר קינה על הנשרים, שקיננו בכרמל ואינם עוד.

בשירו הוא מאשים את הציידים שלא נצרו את נשקם.

אין לי מילה טובה להגיד על הציידים ותחביבם, אך הנשרים הושמדו, כאשר שלטונות המנדט הבריטי הרעילו את התנים במלחמתם בכלבת. הנשרים אכלו את התנים המורעלים וגם את הפיתיונות עצמם, ומאז לא חזרו לצוקי הכרמל.

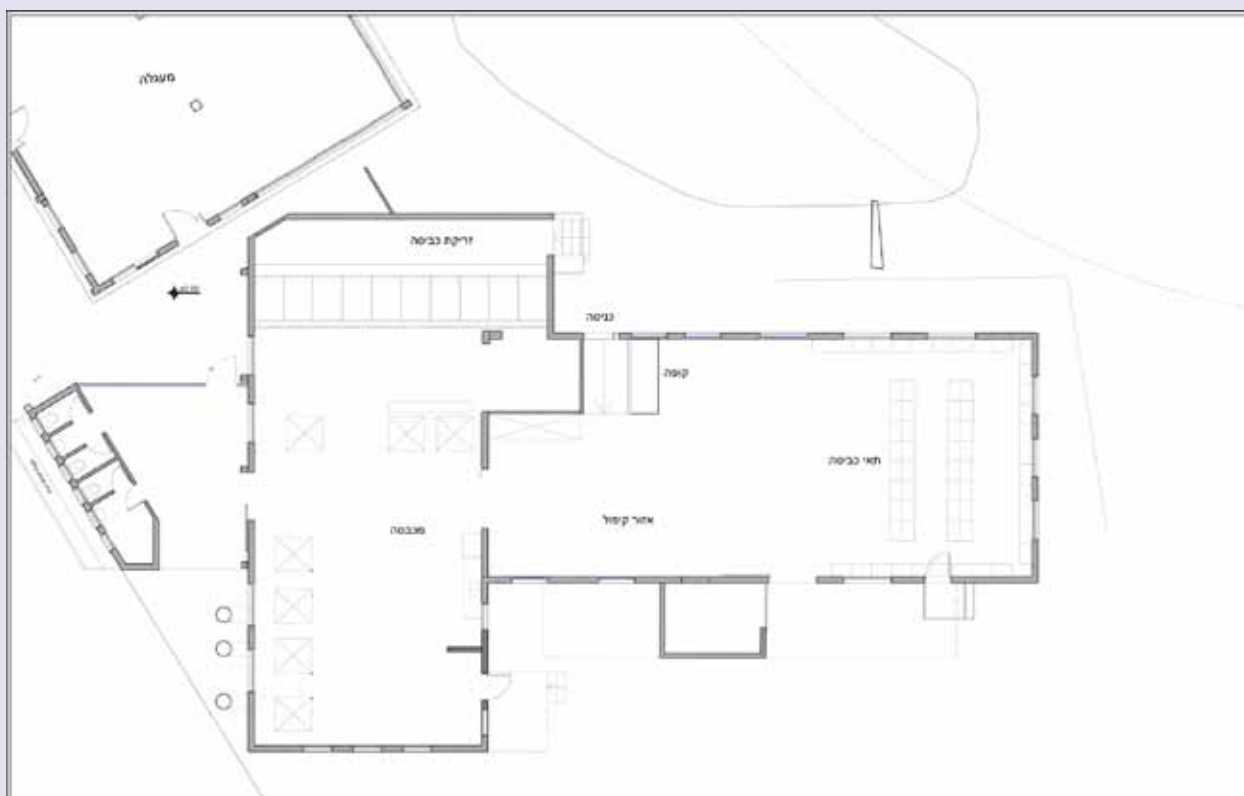
יוחאי שלם

בית חדש לענף הבגד

ענף הבגד ביגור מעניק לחברים ולענפים שירות מצוין במשך שנים רבות. לאחר ההפרטה הצטמצם מספר המשתמשים בשירות זה (ירידה של כ-50% ומגמת קיטון שנמשכת). בשל כך עלה הצורך לצמצם את שטח המתחם לצורך התייעלות וחסכון ביחד עם שמירה ואף שיפור רמת השירות מבלי להעלות מחירים לחברים.

זו גם הזדמנות להעניק למבנה היסטורי ומיוחד ביגור טיפול הנחוץ לו כבר כמה זמן. המקום החדש של התאים והקיפול הוא האיזור בו כיום נמצאים התאים של הסינטטי והיד השנייה. מצורף שרטוט להבהרה. השטח שיתפנה יוכל לשמש לאיחוד הכלבו והמרכזית או לצורכי נדל"ן. העבודות צפויות להתחיל במהלך אוגוסט. את ההתאמות והשינויים באופן הפעלת המקום נפרסם בהמשך. לשאלות והבהרות ניתן לפנות אל שושן במייל (shoshan@yagur.org.il), ווטסאפ או טלפון (050-5656663).

הודעת המזכירות: תכנית מתאר ליגור

לקיבוץ יגור תכנית מתאר משנת 2003. עם השנים נערכו מספר תכניות נוספות לשינויים נקודתיים. הזמן הרב שעבר מחייב בחינה תכנונית מחודשת לקיבוץ, מתוך ראייה רחבה ומקיפה.

כמהלך מקדים להיבט התכנוני, החליטה הנהלת הקיבוץ לערוך תכנית אב שתכלול בחינה ותחזית דמוגרפית, כיווני פיתוח עתידיים ופריסה מרחבית של השימושים בהתאם לצרכים העתידיים של הקיבוץ.

תכנית האב תהיה הבסיס לתוצרים התכנוניים בהמשך הדרך.

לצורך כך הנהלת הקיבוץ שכרה את שירותיו של צוות תכנון בראשות אדר' דני קידר ממשד א.ב. מתכננים. התהליך כולו ילווה בשיתוף הציבור - הן לצורך איסוף נתונים ומידע והן לצורך עדכונים.

כמו כן הוקם צוות היגוי שילווה את התהליך, והתוצרים יוצגו לקיבוץ במסגרת אסיפה.

חברי הצוות: דוד יל"ן, דב ישורון, אורי קינן, אלון חגי, רני טנא, דפנה דורפמן, מיכל פרליס, הרן יל"ן, בועז אוחנה.

מופע תיאטרון קהילתי יגורי משובח, "של מי אתה?" על ידי יאנה פוליאק-גרודמן וחברי יגור גדי רביב

אמירה, חמה מחבקת וקרובה, נהיינו חברים, היה כף" (אורלי). "כל כך נהנינו שלא שמנו לב שחרגנו מהזמן שהוקצב לחוג בשעה וחצי" (יובל). "הכרנו לעומק אנשים שאתה חי איתם, רואה אותם בכל מקום, לעיתים יש לך דיעה כזאת או אחרת עליהם, ואתה לומד אותם, לומד להכיר את הפנים שלהם, את הרגשות" (יוליה).

במרכז היו הסיפורים האישיים: חלקם יצאו החוצה על ידי תרגילי כתיבה בקבוצה והמשימה לכתוב (בבית!) סיפור אישי, וחלקם פשוט חיכו לזמן הנכון. "הורדנו שכבה אחרי שכבה במהירות. נוצרה מעין קהילה קטנה ואינטימית, שבה מותר להגיד הכל. המרחב שיצרנו הכיל פחדים, כעסים, זכרונות אישיים ואינטימיים. להכול התייחסנו בכבוד ותרגמנו לאמנות" (אורלי). אחרי שנבחר הנושא כל אחד דיבר בפתיחות על "טראומות" הקליטה בקיבוץ, "הייתי מאוד מופתעת ונרגשת ממה ששמעתי" (שנטל), אבל גם על בניית תחושת הבית והשייכות. לאט לאט התחילו לצוף הסיפורים. "בחרתי לספר את הסיפור הכי קשה, על ההצבעה לחברות, של סרגיי ושלי, יחד עם אורלי זעירא המופלאה והמוכשרת שכתבה את הרוב" (יוליה). חלק מהחוויות עדיין מדממות וחלקן, כמו כתם "המאחרת" אצל שנטל, כמעט נשכחו, אבל שוחזרו ואפילו הוקצנו, לטובת ההפקה. "במשך השנים בהן מצאתי את מקומי, הפסיקו להזיז לי הצקצקים של מי שצקצק מהצד והמבטים הבוחנים, ואני לא מבחינה בהם או מתייחסת אליהם בהומור. תוכן ההצגה הסאטירית אותה בחרנו להציג יכול לעלות רק מפני שכבר הייתי שלמה ובטוחה במקומי בקיבוץ" (דליה).

ברקע כל הזמן היתה הקורונה. "המשכנו להיפגש בחוף, בחורף המקפיא, במרפסת של יאנה, כל יום חמישי, בלי לפספס אף מפגש" (יוליה). "בתוך הכאוס יצרנו עולם מנותק מכל השיגעון שבחוף. עם צחוקים ושפה משותפת. הרגשתי שאנחנו עובדים תוך כדי מפגש עם חברים בבית

נעתקה נשמת, פשוטו כמשמעו. התעלפתי לראות את יוליה איריס משחקת, דליה מדלינגר מענטזת ורוקדת, שנטל מצקצקת, יובל זך-אורון מתוודה ואורלי זעירא שרה. בעבודת הגמר שלה בלימודי "תיאטרון קהילתי" הצליחה יאנה פוליאק-גרודמן ליצור סאטירה, המורכבת מסיפורים אישיים מדממים, אכזריים לפעמים, של חיי המקום הזה, בצורה מענגת ומצמררת בו זמנית. נעתי בכיסא, למרות הצחוקים, לפעמים במבוכה, לפעמים בכעס, קצת בבושה, ולבסוף - בהתפעלות ובשמחה גדולה. כאילו ידענו הכול על מה זה אומר להיכשל בהצבעה על החברות, לשמור טראומות ילדות מטיול כיתה, להיצלב במבטים במרוכזות או במחסן הכביסה, ולקבל הערה ששוחטת אותך באמצע היום על איך שאתה בעבודה. אבל כשזה מסופר היטב, בכישרון משחק, בתיזמון מדויק של בימוי, במוסיקה, בתיאטרון טוב! זה מטלטל. המשתתפים הנהדרים התחילו "סוג של" להתנצל עוד לפני שזה נגמר, על החריפות של הסטירה ועל "חוסר האיזון" והדגישו כמה שזה בא ממקום של אהבה ושייכות. לא צריך. אמנות טובה לא צריכה להתנצל ולהצטדק. עלינו, הצופים, להתנתק לרגע מזה שאנחנו בעצמנו מושאי הביקורת ולראות את הנס של עשייה חברתית קהילתית משובחת: כמה היא מצמיחה וכמה היא טיפולית, ולקבל את הטיפול הזה באהבה ובתודה.

החבורה התקבצה מסיבות מגוונות: יוליה חיכתה מזמן לתיאטרון קהילתי ביגור. אורלי חיפשה הזדמנות לכתוב, יובל זכר לטובה תפקיד קודם שקיבל בהפקה של יאנה, שנטל שכבר רקדה בחגים, אבל חיכתה להזדמנות גם לשחק. דליה היתה אמנית מקצוענית בצוות בידור, אבל זנחה את הבמה לטובת קריירה וחיה בתחושת פספוס.

הגיבוש לא קרה ביום אחד, ולא ברגע, "המפגשים עם יאנה היו מרתקים ובלתי נשכחים. למדנו מה זה תיאטרון: במה, שחקן, קהל, טקסט" (יוליה). "התגבשנו לכדי חבורה עם

צעד אחד קטן אך משמעותי להגשמת חלום

התיאטרון כ"טיפול אישי, משפחתי וקבוצתי"

יאנה פוליאק גרודמן

כולם מכירים אותי כמורה לריקוד וכקוראוגרפית. לפני כתשע שנים, המליץ עלי אמיר אלעד למנהלת מגמת תיאטרון בבית ספר הריאלי (תיכון - "בית בירס"). נתבקשתי לביים תנועות תיאטרליות להצגה "בית ברנדה אלבה" (פדריקו גרסיה לורקה). היה לא פשוט בכלל! לא ביקשו ממני להכין ריקוד, ביקשו תנועות, שדרכן אפשר יהיה להבין מה מרגיש השחקן ומה הוא רוצה לספר. השחקנים - נערות ונערים בכיתות י"א-י"ב שעוד לא חוו אהבה ואכזבה, עוד לא צברו חוויות שאיתן אפשר להשתמש כשחקנים על הבמה. היה מאתגר ומעניין! מילדות אני אוהבת תיאטרון ומוקסמת ממנו. זאת הפעם הראשונה בה ניתנה לי ההזדמנות לבנות סצנות דרמטיות על הבמה ולהיות שותפה לבניית ההצגה מזווית הבימוי! עד היום אני עובדת שם.

אני תמיד מנסה לבנות ריקוד עם סיפור, לא רק תנועות. שיהיה מעניין יותר לראות ואולי להזדהות. הבנתי שחסר לי ידע בתיאטרון ועל כן בחרתי ללמוד בימוי תיאטרון קהילתי. מדגישה את המילה קהילתי! מהות התיאטרון הקהילתי היא לספר את סיפורי המקום, לחקור את העבר ולהוציא את העלילה מתוך המרחב המקומי. המשתתפים גם הם מקומיים ובהכרח לא שחקנים מקצוענים, אלא כאלה שאוהבים תיאטרון ורוצים להרגיש, לשחק ולהופיע על הבמה וגם לספר את הסיפורים האישיים שלהם! זה התיאטרון שאני רוצה לבנות פה ביגור, בבית שלי! ההצגה היתה פרויקט הגמר. התאספנו לקבוצה והתחלנו לעבוד. כל אחד הביא את כישוריו ואת הרעיון האישי והייחודי שלו להצגת גמר שלנו!

התיאטרון נותן לנו הזדמנות לשחק דמות אותה חלמנו להיות או המנוגדת לנו. יש הרבה טכניקות ותרגילי תיאטרון שעזרו לנו להגיע למטרה בעבודה עם קבוצה. דרך התיאטרון יש אפשרות להעמיק יותר ולגלות מי אני ומה הסביבה שלי. האם אני רוצה להיות בה או לעשות שינוי. מה אני מרגיש ומה המטרות שלי. כל אלה עוזרים לגבש את הזהות העצמאית שלנו.

עצם העבודה על הטקסטים האישיים שלנו שיקפה, לדעתי, את הגישה הנרטיבית, גישה מכבדת ולא מאשימה. זהו טיפול אישי משפחתי וקבוצתי.

הכוח של התיאטרון - להיות מי שאתה רוצה ומי שאתה מרגיש. ככל שהעולם שלנו מצומצם יותר ככה אנחנו נעשים יותר מקובעים ונוקשים. התרגילים של התיאטרון נותנים לנו שפה חדשה. עולם עשיר יותר שיוצא לגשר על פערים מסוגים שונים. ככל שהתפקידים מגוונים יותר אנו הופכים בריאים יותר נפשית, גמישים יותר מחשבתית, ויכולים להתאים את עצמנו יותר בקלות לעולם ולמצבי החיים השונים.

התהליכים שעברתי בפרויקט ילוו ויפגשו אותי גם בפרויקטים הבאים.

קפה. הרגשתי שהחוג הזה מציל אותי מכל הטרורף שבחוץ" (אורלי).

לא היה קל. "הייתי משננת את הטקסט תוך כדי נסיעה בקלאב-קאר לכיוון הגנים לאסוף את הבנות, תוך כדי סידורים לא קשורים, וכך עוד חזרה ועוד חזרה וכל יום. כל יום היה משבר מבחינתי. רציתי להשאר בבית ולבהות בטלוויזיה או להיות קצת עם בעלי, אבל הרגשתי מחויבת. משהו במחזמר הזה, שנגע בקישקעס של כולנו, הפעיל אותנו וגרם לנו להילחם שיצליח" (אורלי). "לא פשוט להחזיק משרה מלאה, 3 ילדות, בעל העובד בערבים ולהגיע בערב לחזרות אינטנסיביות וארוכות" (יוליה). "באחד המפגשים יאנה חילקה אותנו לשתי קבוצות, אני הייתי עם דליה ואורלי. התבקשנו לעשות קטע קצר על חיזור שנוחת בקיבוץ. נבחרתי לשחק את החיזור וחיפשתי על המרפסת עזרים להשתמש בהם. מצאתי מברשת ארוכה לאבק שהכנסתי לגב החולצה ויצרה שיער מוזר ושני בקבוקי בירה ריקים שהכנסתי לקצוות השרוולים של הסוודר במקום ידיים. בכל פעם שהייתי מרים את הידיים. נזלו שאריות הבירה לתוך השרוול" (יובל).

אבל היה משתלם: "למדתי על עצמי המון, בעיקר כמה מבורכת אני. כמה טוב לי פה. כמה טוב לנו לגדל את ילדינו כאן. למרות כל הקשיים בדרך!" (יוליה).

והיו גם רגעי שיא: הקטע הכי חזק ומטלטל מבחינתי בהצגה הוא התפר שבין סיום המונולוג של יוליה, כשהיא מספרת על אבא שלה, שלא היה בחופה, ואומרת: "תמיד אחפש את המבט של אבא שלי", ומיד עוברים אלי, המועמדת שנכשלה פעם שלישית בהצבעה לחברות. הדמעות שפרצו לי במונולוג הראשון עברו לקטע שבא אחריו" (אורלי).

תובנות

שהביחד הוא סוג של הצלה, "ככל שעברו השבועות, הרגשתי שסוף סוף יש לי זמן שהוא רק שלי, שבו אני מביעה את עצמי, מצאתי את עצמי מחדש באמצעות יאנה" (אורלי). "בעיקר, אתה מבין שאתה לא לבד, לא ברגעים הקשים, ולא ביומיום" (יוליה).

שהקהילה חייבת לייצר במה. "יש לנו קהילה מדהימה שמתחבאים בתוכה כישרונות רבים שלעיתים חוששים להיחשף. אבל ברגע שמצאת אותם השמיים הם הגבול ואפשר ליצור דברים מדהימים. מי שאוהב לשיר במקלחת, לרקוד מול המראה ונהנה מתיאטרון מוזמן לבוא ולהצטרף אלינו. הנאה מובטחת!!!" (יובל).

שהסטירה והתיאטרון הקהילתי בונים חברה וקהילה, אבל בהקשר הזה, הם האמצעי ולא המטרה, "המסר לקהילה מבחינתי היה רק 'בנוס'. העיקר היתה הזדמנות לחזור לבמה" (דליה).

שהאמנות בוחרת איזה סיפור לספר, אבל הוא אף פעם לא כל הסיפור, ולפעמים המציאות יותר "מאוזנת" ואפילו "הוגנת" מאשר הדראמה התיאטרלית. "מהר מאוד הרגשתי ביגור בבית. הייתה לי משפחה תומכת. וגם הכיתה של עלית ועופר אימצו אותי, וזה עוד יותר חיזק את תחושת השייכות ליגור" (שנטל).

יש עתיד זה כמו משפחה

ראיון עם שגית עבו גמליאל על "יש עתיד" ועל פעילותה הפוליטית במפלגה רוחלה סגל

המפלגה שלה, יאיר לפיד, "עלה בידי". בתוך הפוליטיקה היצרית והנושכת זה באמת היה רגע מדהים.

"נתקלתי בתקשורת בשיח מתלהם ובפייק-ניוז שמאוד הפריעו לי", אומרת שגית, כשהיא משחזרת לעצמה ולי כיצד נרתמה לראשונה בהתנדבות לפעילות פוליטית. "אז אמרתי לעצמי שצריך לשנות את הסגנון", היא מוסיפה "שאלתי את עצמי איך אני יכולה לעזור והחלטתי לכתוב פוסטים בפייסבוק על פוליטיקה נקייה. ומיד הופיעו תגובות ולייקים".

שזה אומר?

לייק אומר: אנחנו איתך! מזדהים עם מה שכתבת. "הצלחת לבטא מה שאנחנו מרגישים", הופתעתי ושמתח.

לא היו השמצות וקללות?

היו! בטח שהיו! וגם יהיו בעתיד, אבל מפתחים שיטות להתמודד איתם. מנסיוני אני יודעת שלא צריך להתרגש מכל מלל ארסי ובוטה. הכי חשוב זה להקשיב, לפעמים לסנן וגם לענות. הצעד הכי משמעותי שעשיתי בנושא הזה שלמדתי לענות.

שגית עבו, חברת מפלגת "יש עתיד" כבר כמעט שבע שנים. היום מוצבת במקום ה-33 בין נבחרי המפלגה. כשאנחנו מדברות, היא עדיין באופוריה של מנצחים. היא אולי רוצה לדבר שקט, אבל השמחה מתפרצת מתוכה כמעט כמו של אוהדי קבוצת ספורט שזכו באליפות או בגביע. אין ספק שזה היה רגע מאושר לכל מי שהפגין בצמתים ונסע להפגנות בבלפור, הרגע בו אמר יו"ר

בחירות. למזלי הטוב, הצלחנו לבנות מטה עם קבוצת חברים פעילים, שיש להם נכונות לשלב ידיים ולעבוד ביחד למען המפלגה.

בסופו של דבר, הפעילות הזו נראית די אפורה וסזיפית. מה את מדברת! אני כל כך אוהבת את זה. יש לי המון סיפוק מהעבודה הזו. זה מרגש אותי מאוד. שנים אני חושבת שצריך להיות כאן שינוי, והנה פה אני מרגישה שותפה לשינוי ולשיפור פני המדינה.

אמרת קודם ש"יש עתיד" זה כמו משפחה. זה נכון, אני מרגישה שעבורי "יש עתיד" זה כמו משפחה. היו לנו לקראת הבחירות הרבה כנסים ומפגשים עם חברי הכנסת ועם יאיר לפיד. היכולת לתקשר בין ראשי המטות ונבחרי המפלגה גרמה לתחושה של משפחה אחת, הפועלת ביחד למען משהו גדול ומשהו ענק. וההצלחה בסופו של דבר זה משהו אדיר!

מה עושים כדי לשמר את ההצלחה הזו? הפעילות שלנו נמשכת. האופוזיציה לא נחה לרגע ולא בוחלת באמצעים. ואנחנו צריכים להיות ערניים ולענות לכל ספין ולכל פייק-ניוז. בנוסף לכך, גיליתי פלטפורמה חדשה שהיא הטוויטר. עברתי לשם, כי מבחינה פוליטית היא יותר חשובה מהפייסבוק, נמצאים שם כל חברי הכנסת, ראש הממשלה, הנשיא, עיתונאים ובכלל. ממש התאהבתי בטוויטר. אני כבר שלוש שנים פעילה ברשת הזאת ויש לי למעלה משלושת אלפים עוקבים. לומדים לשרוד את הפייק-ניוז והספינים, לומדים לזהות את מקורותיהם. אני במוקד הדברים. אבל אני לא לבד. יחד איתי פעלו וממשיכים לפעול קבוצת חברים מדהימה שלצידם הדברים הכי מורכבים הפכו לפשוטים. זו ההזדמנות שלי לציין את שולי שלו, שהייתה פעילה מרכזית במטה שלי. היא הייתה פשוט מדהימה.

אגב מי קובע את מיקום האנשים? לא זכור לי שהיה אצלכם פריימריז? אנחנו מפלגה צעירה. אבל יהיו פריימריז! אני מבטיחה לך. לעת עתה מי שקובע את מיקום הפעילים במפלגה זו ועדה מסדרת.

אין כל צער כשרואים שאת כל המשרות הטובות והמשפיעות לקחו השותפים שלכם? יאיר לפיד נתן לנו דוגמא אישית. הוא ויתר על המשרה הכי נחשקת, להיות ראש ממשלה. ממנו אנחנו למדים, שכדי לנצח צריך לפעול בסבלנות, באיפוק ונחישות. אנחנו על המפה ואנחנו בדרך הנכונה וביחד. עבורנו השמיים הם הגבול!

מה זה טוויטר?

טוויטר היא רשת חברתית מקוונת, חינומית, המאפשרת לשלוח ולקרוא מסרים קצרים של עד 280 תווים. הרשת נוסדה בשנת 2006 על ידי ג'ק דורסי, סטודנט באוניברסיטת קורנל, המשמש כיום כיושב ראש וכמנכ"ל, אוון ויליאמס, וביז' טוון.

אגב מה זאת אומרת פוליטיקה נקייה? יש חיה כזאת? אני מאמינה שיכולה להיות פוליטיקה אחרת. אני חושבת שיאיר לפיד הוכיח כבר, שיש לו את החוכמה והסבלנות לבנות מערכות יחסים שונות מאשר עשה קודמו בתפקיד. אין את הסגידה למנהיג, הקוסם וכד'. מדברים בגובה העיניים, וגם אי הסכמה אינה סיבה לשנאה, לנידוי ולהכפשות. יאיר לפיד הוכיח עצמו כבעל חשיבה יצירתית. הוא למד לעקוף את המכשולים. בעיני פוליטיקאי מעולה.

איך הגעת למפלגת "יש עתיד"?

בעבר הצבעתי למפלגת "העבודה", אבל זו איכזבה אותי. גם בגלל עריפת הראשים שהתחוללה בה מיד לאחר כל מערכת בחירות. אבל לא רק: הרגשתי שאני לא מוצאת את מקומי בה. במאמר מוסגר אני יכולה להעיד על עצמי, שמאז שאני ילדה עניינה אותי פוליטיקה. יאיר לפיד תפס את תשומת ליבי עוד בהיותו מנחה בטלוויזיה ועיתונאי. קראתי מאמרים שכתב, שמעתי אותו בכלי התקשורת והרגשתי שאני מתחברת לדעותיו. חשבתי לעצמי כבר אז, שאילו פנה לפוליטיקה הייתי מצביעה לו. לשמחתי הוא בפוליטיקה. איזה מזל!

בעקבות כתיבת הפוסטים, מה קרה?

אגב, הרגשתי מאוד נוח במקום של המסבירה. התגובות היו חיוביות. גם אם היו שליליות או מבקרות, זה יצר דיאלוג בין שתי עמדות שונות ואפילו מנוגדות. זה נתן לי במה ומקום להשמיע את דעותיי ולהקשיב לדברי המתנגדים לי. לא חיפשתי לריב, חיפשתי דרכים לשכנע ולהידבר וגם לנסות להבין את הצד שאינו בדעתי. אחר כך פנתה אליי ראשת מטה טבעון והציעה לי להצטרף לקבוצה של "יש עתיד" הפועלת בטבעון. הסכמתי. פתאום מצאתי את עצמי חלק מקבוצה עם מטרה משותפת. בהמשך הצטרפתי לפעילות בשטח. הדבר הכי מדהים מבחינתי היה לגלות, כי מטות המפלגה כ-140 במספר פרושות על פני כל הארץ. הדבר השני היה לגלות כי כל העבודה נעשית בהתנדבות. גם ראשי המטות וגם הפעילים בשטח, כולם מתנדבים. אולי בגלל זה המוטיבציה כל כך גבוהה. שינוי השלטון אחרי כל כך הרבה שנים, רק הגבירה את המוטיבציה לעבוד ולהשפיע.

בהמשך הוצע לה להקים את מטה המפלגה שלהם במועצה האיזורית זבולון.

להקים מטה? יש לך משרד במועצה האזורית זבולון?

ראשית, אצלנו אין משרדים לראשי המטות. הכול נעשה מהבית. הדברים הארגוניים שצריך לעשות הם לקראת פגישות פעילים עם חברי כנסת ועם ראשי מטות אחרים וכד'. למען האמת, אני מודה שבהתחלה חששתי. הבנתי שאני נכנסת למקום חדש ועלי לארגן משהו שאין לי מושג כיצד לעשות זאת. אבל כמו שאמרת קודם, החלטתי וקפצתי למים והשאר כבר היסטוריה.

מה פירוש הדבר להקים מטה?

הקמת מטה, פירושה גיוס חברים שרוצים לפעול למען הצלחת המפלגה. זה אומר לחלק פלאיירים, לגייס אנשים לעמוד בצמתים ולהפגין. ועיקר העבודה היא לקראת

אנה שרון - לזכרה

אנה נולדה בהונגריה ב-17.2.1948. בילדותה התגוררה משפחתה בקרבת בני המשפחה הרחבה בבודפשט ליד פארק גדול במרכז העיר. הקירבה לדודים והדודות ולכל המשפחה המורחבת זכורה לאנה כשנים טובות של ילדות מאושרת. כשגדלה למדה בבית ספר יהודי. בשנת 1951 נולד אחיה הצעיר רוברט.

ב-1956 פלשו הרוסים להונגריה. הם דיכאו את המרד של ההונגרים באכזריות רבה. הוריה, כמו מאות ואלפי אזרחים אחרים, העדיפו לברוח. הם אמרו לאנה בת השמונה "קחי את בובתך לדרך". היא לקחה את הבובה, ובאותו יום היא ורוברט יחד עם הוריהם עזבו את הונגריה. התחנה הראשונה בנדודיהם הייתה אוסטריה. שם שהו שלושה חדשים עד שקיבלו את הוויזה והמשיכו לנדוד לעבר קנדה. בעוזבם את הונגריה האמינו הוריה שבמערב יזכו ילדיהם לחיים טובים יותר.

כאשר הייתה כבת 13 נפטר אביה באופן טראגי בפתאומיות, וזמן לא רב לאחר מכן גם אמה. בהמשך, אומצה אנה על ידי משפחה יהודית נפלאה, שפתחה את ביתה בפניה, ואנה הייתה אסירת תודה להם ושמרה איתם על קשר חם ורצוף כל חייה.

בקנדה היא עבדה כגננת.

בגיל 22 החליטה להתחבר לשורשיה היהודים, ביקשה לחקור אופקים חדשים ועלתה ארצה. את צעדיה הראשונים בארץ עשתה באולפן ביגור עם קוקי הלוי וביאטריס, עמן שמרה על יחסי חברות עד יומה האחרון, והן היו איתה בשמחה ובעצב. במהלך שהותה באולפן הכירה את יצחק שרון. הם נישאו ובשנת 1971 נסעו לשליחות ליוון ולשוויץ מטעם משרד הביטחון.

בשנתיים שלאחר שובם מהשליחות, התגוררו, בין היתר, בתל-אביב, ושם עבדה אנה כמנהלת בכירה באחד מסניפי בנק דיסקונט בעיר.

בשנת 1977 חזרו אנה ויצחק ליגור ובאותה שנה נולד בנם ליאור.

על אף החלטתם להיפרד שלוש שנים לאחר מכן, בחרו לשמור על חברות טובה, תמיכה הדדית ועל התא המשפחתי עד יומה האחרון.

במהלך חייה ביגור עבדה אנה בבתי ילדים, כמנהלת האולפן ולאחר מכן אם הבית של תלמידי האולפן והמתנדבים, בטובופלסט ובמשתלה, עד ליציאתה לפנסיה.

מעט לפני הגיעה לגיל 50 הכירה את שמואל שמר איתו חיה ביגור כ-15 שנה עד לפטירתו.

בשנותיה האחרונות עבדה באגרטל. למרות מחלותיה, בגידת הגוף, עומס הזכרונות והעצב שליוו את חייה, המשיכה במאבקה העיקש להתגבר על הקשיים ולחזור ולהשתלב בעבודה ובחיי היומיום.

אנה הייתה אישה של נתינה ואהבה. היא אהבה מוסיקה וריקודים. מלאת חיים היתה בצעירותה עם חוש הומור, חיוך ומילה טובה ואהבה רבה לבני אדם בכלל, ולחבריה ובני משפחתה בפרט. כל יום, כשהנכדים היו באים לבקרה, היה בשבילה יום חג. הם היו האור בחייה.

"אנה", אומרים חבריה, "הייתה אדם טוב בכל המובנים. ידידותה הייתה בלי פשרות וכלי חשבונות. ישירה, אמינה ומכילה. נזכור אותך, אנה, באהבה".

אנה הותירה אחריה בן, ליאור, אשתו הילה ונכדיה: תום, יובל ומאי, את אחיה רוברט ואת לולו המטפלת המסורה, שליוותה אותה עד ימיה האחרונים.

יהי זכרה ברוך.

היא הייתה חלק מהמשפחה שלי. הילדים שלי חשבו שהיא דודה שלהם. כשאמרה "אני חברה שלך", הייתי עונה לה "את אחות שלי". אנחנו חברות מאז שבאה לאולפן בשנות ה-70 של המאה הקודמת.

היא באה ליגור יחד עם ביטריס וסופי טנא. הידידות שלנו צמחה כמעט מהיום הראשון. היינו חברות וזו הייתה הרגשה נהדרת, גיטה הגיינגיית, ביטריס, אנה ואני. גיטה עזבה לתל-אביב ואנחנו נשארו בקיבוץ. ביגור בנינו את הקן המשפחתי שלנו.

כמו לכולם גם לנו היו קשיים להתרגל לשפה השונה, לחיים בקיבוץ, לעובדה שהשארו מאחורינו משפחות, חברים וחברות.

בהתחלה הכירו אותנו כחברות של... ובסוף האישה והאמא של...

אחרי כמעט חמישים שנה אני יכולה להגיד שהחברות הזו העניקה לנו ימים מאוד יפים ביחד. אבל החיים הם לא רק כסף. יש בהם הרבה תהפוכות, והחברות הזאת הלכה איתנו בימים של שמחות כמו חתונות ולידות, התבררות והזדקנות, ילדים, נכדים, בימים של עצב, אכזבות פרידות ובכלל. תמיד נשארו אחת בשביל השניה. יחד יכולנו לדבר, לצחוק, לקטר ולתמוך אחת בשנייה וגם להתווכח, לא להסכים ותמיד להישאר חברות.

מאז שנפטרה, אני מתגעגעת אליה. היא חסרה כמעט כל יום. אני זוכרת כל כך הרבה דברים ומתקשה לספר הכול. זו הייתה חברות של שנים. וחברות כזו היא מתנה. אני נזכרת, כשחליתי אנה לא עזבה אותי לרגע לבד. היא ליוותה אותי בבית החולים, בימים שקיבלתי אינפוזיה ותרופות שונות שחייבו אותי לשכב שעות מחוברת למכשירים.

היתה לנו הזכות להיפרד אחת מהשנייה, שלושה שבועות לפני שנפטרה. היא באה אלי ובמשך כמעט שעתיים ישבנו ודיברנו על הימים היפים באולפן, על הקשר המיוחד בין שתינו ובינינו לגיטה וביטריס. זו הייתה פגישה כל כך מרגשת, שבלי לומר מילה שתינו קמנו יחד והתחבקנו לפני שהלכה. זו הייתה הפגישה האחרונה שלנו בלי בית חולים ובלי צרות אחרות. לא חשבתי שזו תהיה הפגישה האחרונה שלנו. אנה אולי כן הרגישה שהמחלה מתגברת ובאה להיפרד.

לפני שנפטרה, ישבתי איתה בבית החולים. היא כבר לא הייתה בהכרה, אבל אני דיברתי אליה וראיתי איך פתאום הנשימה שלה נרגעת ומשהו בתוכי אמר לי שהיא שומעת אותי. ליטפתי את שערה, את פניה ונשארת איתה ועם ליאור עד הסוף.

לנצח, אחותי אזכור אותך תמיד. שלך קוקי.

"להושיט יד"

כל הכבוד לצוות "החורשה" על ערב התרמה לאגודה למען הסרטן, מטעם "להושיט יד" בביה"ח רמב"ם. כל הספקים נרתמו בהתנדבות וללא תמורה. עובדים מהצוות הקבוע השתתפו בהתנדבות: "הרגיש לי נכון לתת יד. לעשות בשביל אחרים. היה מרגש לראות מה נעשה בשביל הילדים האלה." (דניאל רבי)

אביגדור דניסקי - לזכרו

אביגדור נולד ב-26.6.1931 בן יחיד להוריו אירן וויקטור דניסקי, בתורכיה, עובדה שהצילה אותו מידי הנאצים מאוחר יותר.

בגיל שנה וחצי עברה המשפחה לעיר קלוז בהונגריה. שם עברה עליו ילדותו במחיצת משפחתו.

אחד הדברים האהובים עליו בילדותו היה ללכת לשמוע אופרות, וכמובן לשחק כדורגל. אהבה גדולה אחרת היתה לו למערבונים וסרטי פעולה.

בשנת 1950 עלה ארצה. ליגור הגיע בעקבות חברתו, לאה נוימן.

ביגור הכיר את רותי, אשתו. בשנת 1961 הם נישאו והביאו לעולם את ילדיהם, אורית, דורון גיל ותמר.

ביגור עבד אביגדור שנים רבות בלול וגם היה שנים אחדות מנהל הענף. לאחר מכן עבד במפעלי העמק. היה מרכז קניות וחשב-שכר בלגין עד צאתו לגימלאות.

אביגדור נקלט מהר מאוד בשכבת בני גילו ביגור. הוא בלט באהבתו לספורט, אבל יותר מכול אהב כדורגל. בשנים בהם היתה נבחרת כדורגל ליגור הוא היה בתפקיד בלם. אביגדור, שספג את אהבתו למשחק בהונגריה, היה חלק מקבוצת ההונגרים ביגור. באותן שנים, כל שבת הם היו באים לשחק ולעודד את השחקנים במגרש וגם יצרו הווי מלא הומור וקולני כל פעם שהכדור עבר את חצי המגרש של היריב.

אביגדור היה אדם צנוע ותמיד דאג להקל ולעזור למי שלצידו.

היה בעל, אבא וסבא מפנק ומלא הומור.

אחד מהתחביבים שלו היה צילום. הוא צילם את בני משפחתו במפגשים ובטיולים בארץ ובחו"ל. "היתה לו עין רגישה ליופי ולאסטטיקה", אומרים עליו בני המשפחה, דבר שניכר בעשרות תמונות המסודרות באלבומי המשפחה.

אביגדור חגג לפני ימים אחדים יום הולדת עגול. הוא היה בן 90 במותו.

השאיר אחריו את רותי, ילדיו: אורית, דורון, גיל ותמר, וחמישה נכדים: יהונתן, אורי, שירה, מעיין הללי.

יהי זיכרו מבורך

לצוות המרפאה: ד"ר סמדר, תמר, הגר, מאיה, באדר וזוהר תודה על המקצועיות, האוזן הקשבת, האנושיות והתמיכה בתקופה בה אבא שלנו היה חולה.

כמו כן אנו רוצים להודות גם לוועדת הקשישים ולוועדת בריאות: מיכל, שרה'לה, דליה ואייל תודה רבה שהייתם בשבילנו בתקופה שאביגדור היה חולה. מוקירים ומעריכים מאוד את הנתינה.

תודה מיוחדת לשושנה רוזאו ולאיריס וילרוסה על התמיכה, האוזן הקשבת והנתינה.

משפחת דניסקי

אבא אהוב שלי,

עדיין לא מעכלת שאתה לא איתנו, עדיין כשאני נכנסת לבית שלכם, אני מחכה לראות אותך מחייך ומנפנף לי שלום קטן, המזמין חיבוק ונשיקה ממני, אתה כבר כל כך חסר לי.

אבא שלי,

אומנם לא הרבת במילים והיית מופנם, אך בשבילי היית נדיב, חייכן, רך, אהוב ומפנק, המסירות שלך לנו, לאמא ולנכדים תמיד ריגשה אותי. בשקט ובמסירות נתת לכל אחד מזמנך במסירות אין קץ.

מאז שנפלת וקיבלנו אותך במתנה לעוד 16 שנה נפלאות, שבהן הרגשת צורך לשתף אותנו יותר בחוויות הילדות שלך, ולאט לאט נפתחת, עשה לי טוב וריגש אותי.

בחודשיים האחרונים איתך הרגשתי אינטימיות ואהבה גדולה, שובבות וחוסן נפשי, שלימד אותי המון על החיים ועל היותך עוצמתי, לוחם וגיבור בשבילי.

התרגשתי כל פעם מחדש מאהבתך הגדולה לאמא, זה ריגש אותי עד דמעות.

אוהבת אותך ואתה נצור בליבי לעד,

וכמו שאמרת, בעוד המון שנים ניפגש בשמיים, ואתה תשמור עלי ועל כולנו באהבתך ובמסירותך מלמעלה.

תמר

אבא שלי

אבאליה שלי, גיבור שלנו, גיבור גדול, גם כשידעת את המצב המשכת לחייך אלינו ולהיות שמח.

אתה בן אדם מיוחד.

לדבר עליך בלשון עבר זה מוזר ולא נתפס, אתה אבא שתמיד נמצא בשבילנו.

אבאליה שלי, היית אדם שמח וחיובי, עם חוש הומור כל הזמן.

גם כשנפצעת לפני 16 שנים כשנפלת במדרגות, לא איבדת את התקווה והיית מתאמן במרץ, כדי לחזור לכושר ולהיות עצמאי.

כל יום אהבת לראות בטלוויזיה סרטי פעולה ומערבונים. כל מערבון ראית לפחות 50 פעם וכל פעם צחקת כאילו זו הפעם הראשונה.

האהבה הגדולה שהייתה לך עם אמא לא נסתרה מעינינו, ונותר לנו רק לקנא ולפרגן לכם, אמרנו לכם שזכיתם בפיס.

הייתי רוצה שתישארו איתנו לעד אבל זה לא אפשרי.

אבא יקר שלי אני כבר מתגעגעת אליך ומקווה שתשמור עלינו מלמעלה.

אורית

לסבא

היית סבא מדהים!

נהניתי להיות הנכדה שלך, וכל הזכרונות שלנו ביחד איתי בראש כל הזמן.

אני אוהבת אותך ותמיד אוהב אותך.

אני אתגעגע אליך מאוד ולצחוקים איתך, ולכל הרגעים שלנו יחד.

ממני, הלל

סבא

אני אוהב אותך מאוד מאוד מאוד, ואני כבר מתגעגע אליך.

לצחוקים איתך ולסיפורים שהיית מספר לי, כשהייתי בא לישון אצלכם, שרק בזכותם הייתי בא.

אני אתגעגע למשחקי הכדור בסלון, ואני בחיים לא אשכח אותך.

אתה היית הסבא היחיד והמיוחד שלי,

מעין

סבא אביגדור, הסבא הכי טוב בעולם.
 אני זוכר כשהייתי קטן היינו לוקחים את האופניים לטיול שלא נגמר,
 מתחילים במשק החי לבקר את מנגו, גינגו וג'יקי.
 ממשיכים לבלאגן לקארטינג ולמתנפחים ומסיימים בבריכה עם ביצה קשה וזיתים, אחרי שהתאמנו שעה על קפיצות ראש.
 יום שלם רדפת אחרינו דאגת, טיפלת ועשית הכול כדי שיהיה לנו הכי כיף בעולם, וככה באמת היה.
 כל שבת שנייה, כל חופש וכל טיול לצפון, כי אין יותר כיף מהצימר של סבא וסבתא, פנסיון מלא כולל כביסות ופינוקים.
 אפילו נענע הייתה נובחת בכל הבית כשהבינה שנוסעים לקיבוץ, כי גם לה דאגת כמו שאתה תמיד דואג לכולם.
 האהבה, האיכפתיות, הדאגה והמחשבה על האחר תמיד היו בראש מעייניך, דואג תמיד שלכולם יהיה טוב, והכול באהבה גדולה עם חיוך.
 אני זוכר הכול: את הטיולים, הקלטות של מיסטר בין וסרטי האימה בלילה, שנתקעה לי הרגל באופניים ומיהרת להציל אותי וגם מהכלב בחדר אוכל.
 אוהב אותך המון וכבר מתגעגע סבא שלי, הסבא הכי טוב בעולם.

יונתן

*

בוקר אור לכם משפחה יקרה,
 בוקר בו התעוררנו למציאות חדשה.
 רותי, תיתי, דורדי, גילי ותמרי אהובים, משתתפת בצערכם ולוקחת חלק ענק בכאב, לא פשוט ואפילו לא נתפס לאבד בעל, אבא, סבא, חם וחבר יקר כל כך.
 אביגדור חיית כמלאך בדמות אדם ועזבת אותנו כדרכם של מלאכים...
 בחייך היוות דוגמא ליושר, נועם הליכות, שקט, שמחה, אהבה, צחוק, חוכמה ונתינה.
 תמיד היית שם עבור כולנו, בחיוך ועדינות הרגעת, קיבלת את כולנו.
 אהבתך לרותי הייתה כל כך גדולה ועמוקה, כמה מסירות ודאגה.
 עונג היה לבוא להתארח ולצפות בכס זוג למופת והשראה לכולנו.
 מבין מספר אחד בכדורגל, חובב מערבונים וסרטי אקשן, רקדן מדופלם שרוקד פסדובלה וטנגו הכי מושלם שקיים.
 תחסר לי מאוד ובליבי תשאר לעד.
 רוצה להודות לך על 31 שנות הכרות, זכות ענקית הייתה לי להיות חלק מהמשפחה שהקמתם,
 תודה שחיכית לנו ונתת לנו להנות מאוד מכמה רגעי אושר קסומים.
 כמו בחייך כך בלכתך התחשבת בכולנו.
 שמור על כולנו מלמעלה ותהה מליץ יושר עבור כל אחד מאיתנו.
 תהה נשמתך הווה ומנוחתך עדן, יהי זכרך ברוך,

אוהבת, סיגל

*

אביגדור יקר,
 כבר במפגש הראשון איתך הבנתי שמדובר באדם מזן מיוחד.
 בכל סיטואציה ובכל מצב תמיד חיפשת את הרך הנעים המאחד והמקרב.
 כפי שנאמר, דרכיך דרכי נועם וכל נתיבותיך שלום.
 לא אכביר במילים, כבר מנו לפניי את שלל מעלותיך,
 רק אוסיף שאתה שייך לאותה קבוצה של יחידי סגולה עם נשמה ענקית ונתינה אינסופית.
 מקווה בכל ליבי שתגיע למעלה במעלות קדושים וטהורים,
 למקום של שקט ושלווה ומנוחה נכונה.
 יהי זכרך ברוך.

גדעון

יחיאל (איליה) שיינבוים ז"ל

בא' אלול תשפ"א (9.8.2021) יתקיים בבית העלמין של יגור טקס הטמנה של פיסת בד חולצתו של איליה (יחיאל) שיינבוים - אחיה של אורה שיינבוים-גרינשפון ז"ל, חברת יגור.

לפני כמה חודשים פנה יוחנן גרינשפון, בנה של אורה, למזכירות יגור, בבקשה להביא לקבורה את פיסת הבד הספוגה בדם אחי אימו, ליד קברה. בקשתו התקבלה.

סגירת מעגל חיים

באוגוסט 1944 לאחר כיבוש וילנה על ידי הרוסים, פסיה, אלמנתו של איליה, שלחה גלויה לאורה, והודיעה על מותו.

"אורה ומרה (מרי), יקירי"

אני כותבת פעם נוספת בלי תשובה.

קשה לי מאוד לספר (להודיע) על הכול...

איליא שלנו היקר נספה ב-1.9.1943 בגטו, בקרב עם הגרמנים, כשהוא מן

על כבודו של העם היהודי. נספה כגיבור.

קברו אותו ב-5.9.43. אני הייתי איתו ביחד. כנראה הגורל רצה שאני אשאר

בחיים. לי היה מאוד קשה כך להישאר.

את, אורה יקרה, את נשאת לי לבדך (את נשאת אצלי לבדך). כולם נספו.

מנשקת אתכם בחום, פסיה".

מתברר שיואל ואורה גרינשפון, הוריו של יוחנן, מיעטו לדבר עם הילדים על בני משפחותיהם שנספו בשואה. לאחר מות אורה מצאו יוחנן ואשתו בין חפציה מגירה מאובקת עם מכתבים וחפצים קטנים, ושמרו אותה. כשיואל בנם הגיע לגיל שלוש-עשרה והתחיל להכין עבודת שורשים, הסתבר לו כי מצדו של יוחנן חסר מידע. הקרובים מעטים, רובם נספו בשואה. הנער התחיל לשאול שאלות ולחפש עדויות. בעקבותיו נסחפו גם הוריו למסע חיפושם וחקירות.

התברר שיחיאל-איליא נולד באודסה, אוקראינה, ב-2.12.1914. בהיותו בן שלוש התייתם מאימו. היו לו שתי אחיות. אחותו אורה עלתה ארצה בשנת 1929 וחיה ביגור, ואחותו סיפה נספתה בשואה. בן 12 עזב יחיאל את בית אביו, ועבר לחיות עם סבתו. הוא למד בבית ספר "תרבות" והצטרף לתנועת "החלוץ". בגיל 16 יצא מן הבית והצטרף לקבוצת "קלוסובה" להגשמה ועלייה לארץ ישראל. אולם עקב מחלה עזב את הקבוצה, ואחר כך התגייס לצבא הפולני והיה לקצין. עם פרוץ מלחמת העולם השנייה היה פעיל מרכזי בקבוצת "דרור" בלודז', אירגן חניכים בתנועת "החלוץ" לעלייה לארץ, והתכוון לעלות בעצמו לארץ ישראל, אלא שאז נכבשה ליטא (שהייתה חלק מפולין), והתוכניות השתבשו. תנועות הנוער הציוניות הבינו שדווקא בשעה זו דרושה נוכחותם בקהילה היהודית. יחד עם עשרות אלפי יהודים בתוכם חניכיו, הגיע איליא לוילנה, הצטרף לקיבוץ "שחריה" במקום, ונישא לפסיה. עם הפלישה הגרמנית לרוסיה (יוני 1941) החל איליא לארגן את "קבוצת יחיאל" - "קבוצת המאבק השנייה" (צווייטע קאמפס גרופע), שמטרתה הייתה לצאת אל היער ולהילחם בגרמנים. ביום 1.9.1943 נכנסו הגרמנים לגיטו וילנה. המפקדה המשותפת של פ.פ.או בראשות אבא קובנר וזו של "קבוצת המאבק השנייה" בראשות איליא, קבעה כי הגיטו עומד בפני חיסול, ויש ללחום בגרמנים מתוך הגיטו. בקומה השנייה ברחוב סטרשון 12 התמקמה יחידתו של איליה שיינבוים. בקרב שהתרחש שם הקיפו חיילים ליטאיים, אסטונים וגרמנים את הבית שבו התבצרה יחידתו. איליא ירה בגרמנים מן החלון שבקומה השנייה, נפגע בצווארו ונפל. הוא היה החלל היחיד שנפל בקרב זה.

לפני בריחתה מהגיטו והצטרפותה לפרטיזנים ביערות, הטמינה פסיה בקברו של איליא מזוודה קטנה עם חפציו. לאחר המלחמה היא שבה אל קברו והוציאה ממנו את המשרוקית שלו, שהייתה אמצעי הקשר שלו

לאחר מרד גיטו ורשה היה ברור למנהיגי המחתרות, כי כוונת הגרמנים לחסל גם את גיטו וילנה, והחלו להתארגן לקראת יום הדין. בגיטו וילנה פעלו הפ.פ.או. ארגון גג של התנועות בית"ר, השוה"צ, הקומוניסטים, הבונד ותנועת הנוער הציוני. מפקדם הראשון היה איציק ויטנברג מן הקומוניסטים. לאחר מותו מילא את מקומו אבא קובנר. במקביל יחד איתם פעלה "קבוצת המאבק של יחיאל" בפיקודו של יחיאל-איליא שיינבוים. מטרתם המשותפת הייתה התקוממות ומלחמה בגרמנים.

עם פיקודיו, וכן פיסת חולצה שהייתה ספוגה בדמו. היא טמנה את אלה בשקית בד ושלחה אותה לאורה שיינבוים-גרינשפון ביגור.

פסיה חיה בארץ, וממנה למד יואל הנכד את קורות משפחת סבתו ואת קורותיו של איליה.

בית הקברות בוילנה שבו נקבר איליא נהרס כליל לאחר המלחמה והפך למשטח בטון. בארץ קוראים קולות רבים, כי הגיע הזמן לכבד את זכרו של איליא ולטמון את שרידי דמו באדמת ארץ ישראל (לפי ההלכה היהודית כל חפץ שנשפג בדם חלל או נפטר טעון קבורה).

הערה: הגלויה שנשלחה באוגוסט 1944 הגיעה ארצה באותו חודש. החבילה עם הדם והמשרוקית הגיעה ב-1946.

פעילות מיוחדת בגיל הרך בנושא "הוואדי"

מידי שנה ביולי נערך כנס לגננות ולמנהלות חינוך על ידי מדריכות עמותת "חווית הילדות", המייצגת בקהילות רבות, ביניהן יגור. הכנס מתקיים במהלך השנה, והפעם נדחה עקב הקורונה. השנה, הזמינו את המערכת של יגור להראות איך תכנית העבודה הפסיכו-פדגוגית (אותה מובילה העמותה) פועלת הלכה למעשה. כנושא התוכנית נבחר הוואדי, הלוא הוא לב הקיבוץ, ו"זרם החיים" היגורי. חן המנהלת יחד עם הגננות בנו מצגת מרגשת ומקצועית והציגו אותה לקהל. התגובות היו מעולות. התערוכה תוצג בתחילת השנה לציבור הרחב.

עופרי שרון

שהפך לנוף החיים. והוואדי? אם ההר הוא "הבית" הוואדי הוא "זרם החיים". כשהוואדי זורם החיים ביגור עולים דרגה, תרתי משמע. כולם מתעוררים רגשית ועולים לסכר "למגדול ועד קטן", ברגל, באופניים, בקלנועיות, בקלאבקרס ובמכוניות. כולם מחייכים וכולם יודעים לאן כולם הולכים. אפשר להגיד שזה הנרטיב של יגור - "הוואדי זורם" זה אולי הדבר המיוחד והיום גם המאחד את כל התושבים פה, המחכים לזרימה שמפתיעה כל פעם מחדש ביופי ובעוצמה. הוואדי וההר מלווים אותנו כקהילה כל השנה, משתנים יחד איתנו לפי עונות השנה. לכל עונה יש את הקסם שלה בהר ותמיד מחשבים את מה שהיה ומה שעוד יהיה... ב-25 שנותי כאמא זה עבר גם לילדי, פעם בטיולים והיום בתמונות וסרטונים. וב-21 השנים שלי כגננת, כשהוואדי זורם אנחנו יוצאות עם הילדים לחוות את הארוע, בכל שעה, מעכשיו לעכשיו. כי אף פעם אי אפשר לדעת אם הוא יזרום שוב. לנעול 35 זוגות מגפיים, ללבוש 35 מעילים ולחלק 35 מטריות... זה לא פשוט, אבל הגשם, הזרימה וההתרגשות שווים הכול. וכאמור, נטייל לאורך כל השנה ונחווה את השינויים יחד איתם, הוואדי נוזל החיים וההר הלוא הוא הבית.

דברים שנאמרו באירוע

רעות זכאר: גיליתי עם הילדים מקום שהוא מרתק כמו החורף, אם לא יותר!! משהו שם קסום ורגוע. כאילו אנחנו במקום אחר בכלל. מקום מוצל ונעים, שקט וקסום.

תמי עוז: כשהוחלט על הפרויקט חשתי אי שקט. למה ללכת לוואדי דווקא בקיץ? ועוד לצאת ללא מטרה מוגדרת מראש. כדי לעזור לעצמי להתמקד, חשבת על הקטעים השונים של הוואדי ואמרתי לעצמי - קדימה! נצא וננסה. החוויות היו מעצימות ומעניינות. הרגשתי הרגשת מסוגלות - שהנה אני מעזה לצאת עם הילדים, להקשיב להם ולחוות איתם את הוואדי בפעם הראשונה בצורה שונה. החוויות היו נהדרות, מעצימות ומעניינות. הרגשתי תחושת מסוגלות לצאת למקום מוכר עם מטרה לא מוגדרת. הרגשתי נהדר לגלות ולחקור יחד עם הילדים. להקשיב להם, לשמוע ולחוות את הוואדי יחד איתם בפעם הראשונה בצורה שונה.

עופרי שרון: כשהוואדי שלי ואני יצאנו לדרך, הייתי כנראה בת שלוש בערך. זה היה בשבת. יצאתי עם אבא שלי לעוד טיול בהר, כן, ההר הזה, הירוק תמיד. ההר הוא נוף ילדותי